

GŁOSKUTNOWSKI

PISMO POLSKIEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV

NIEDZIELA 24 PAŹDZIERNIKA 1948 ROKU.

Nr 291 (1236)

„BIAŁA KSIĘGA” - NIEDOSTATKU ANGLII

Rząd Attlee - Bevina zapowiada utrzymanie „półgłodowej” diety na dalsze 8 miesięcy. 4 miliony Anglików bez dachu nad głową wobec nadchodzącej zimy

LONDYN PAP. — Ogłoszona tu ostatnio przez rząd „Biała Księga” zapowiada, że wszelkiego rodzaju ograniczenia spożycia dla ludności brytyjskiej będą trwały co najmniej do czerwca roku przyszłego. „Biała Księga” stwierdza, że pomoc amerykańska w ramach planu Marshalla nie wystarczy bynajmniej na polepszenie sytuacji ludności i że dolary amerykańskie umożliwią zaledwie utrzymanie dzisiejszej półgłodowej diety.

Dzisiejszy poziom konsumpcji ludności brytyjskiej jest — jak podkreśla „Biała Księga” — niższy, aniżeli przed kryzysem finansowym roku ubiegłego. W ciągu najbliższych 8 miesięcy obecne niskie racje żywnościowe nie zostaną zwiększone. Konsumpcja tytoniu i papierosów zostanie zredukowana. Utrzymanie zostaną ograniczenia przydziałów benzyny dla samochodów prywatnych i motocykli. Przydział ubrań na rynek wewnętrzny zmniejszy się w porównaniu z rokiem ubiegłym. Program budowy tanich mieszkań będzie utrzymany na dotychczasowym niewystarczającym poziomie.

o ostrym braku domów mieszkalnych i o ciężkiej sytuacji ludności.

W liście otwartym do min. Bevina, opubli-

kowanym na łamach „Daily Worker” grupa londyńskich radców miejskich i przedstawicieli związków zawodowych robotników budowa-

Kongres Zjednoczeniowy PPR i PPS odbędzie się w połowie grudnia rb.

Komisja Współdziałania PPR i PPS na posiedzeniu w dniu 22 października ustaliła na podstawie upoważnienia kierownictw centralnych obu Partii, że Kongres Zjednoczeniowy PPR i PPS odbędzie się w pierwszej połowie grudnia br.

Postanowiono też zwołać na dzień 3-go listopada wspólne posiedzenie KC PPR i CKW PPS celem ustalenia daty i porządku dziennego Kongresu Zjednoczeniowego.

nych zapytuje min. Bevina co się dzieje z jego obietnicą wyborczą dostarczenia krajowi 4 milionów nowych domów. Autorzy listu zwracają uwagę na los tysięcy rodzin londyńskich, których zdrowie i życie zagrożone jest w poważnym stopniu wskutek fatalnych warunków mieszkaniowych.

Liczba domów w trakcie budowy została zredukowana o 40 tysięcy. Równocześnie zwiększyło się budownictwo luksusowe. W ostatnich czterech miesiącach władze udzieliły zezwolenia na budowę prywatnych luksusowych apartamentów, klubów i hoteli na sumę około 2 i pół miliona funtów szterlingów w jednej tylko dzielnicy londyńskiej Westminster. Niektóre rady miejskie aprobują plany budowy domów mieszkalnych po droższej cenie, przeznaczonych dla klas średnich, lepiej sytuowanych.

Autorzy listu zarzucają następnie ministrowi faworyzowanie kapitału prywatnego na niekorzyść taniego miejskiego budownictwa mieszkaniowego dla świata pracy. Przedsiębiorcy prywatni podwoili swe zyski. Wielkie prywatne monopole budowlane narzucają w dalszym ciągu swe warunki. Plan budowy tanich mieszkań jest wyraźnie sabotowany i miejskie władze lokalne muszą czekać miesiącami na dostawę materiałów budowlanych.

Ostre walki o kopalnie francuskie

Wojska kolonialne na rozkaz Queuille'a strzelają do strajkujących górników

PARYŻ (PAP). — W 19-tym dniu strajku górników sytuacja uległa ponownemu zaostrzeniu. W zajęciach, będących następstwem akcji policyjnej, 200 osób odniosło rany.

W poszczególnych zagłębieniach węglowych sytuacja przedstawia się następująco:

NORD I PAS DE CALAIS. Na północy, gdzie dotychczas strajk odbywał się w spokoju, do-

szło do poważnych zajść, w wyniku których 15 strajkujących i 20 żandarmów odniosło rany. Bezpośrednią przyczyną zajść było aresztowanie 8 działaczy związków zawodowych, którzy zostali uwięzieni w Bethune. Miejscowi górnicy oraz strajkujący robotnicy, przybyli z Noeux, Bruay, Auchel, Vadin i Naringarbe, utworzyli pochód, który udał się pod prefekturę, domagając się zwolnienia aresztowanych. Delegacja manifestantów została przyjęta przez podprefekta, który zgodził się na tymczasowe zwolnienie aresztowanych, natomiast odmówił wstrzymania dochodzenia sądowego, za stanowiąc się brakiem kompetencji.

Wobec tego manifestanci skierowali się ku budynkowi sądowemu, zabierając z sobą podprefekta. Gdy pochód zbliżył się do sądu, został nagle zaatakowany przez żandarmów, którzy użyli gazów łzawiących i kolb karabinów

przy rozpędzaniu tłumów. Podczas starcia szereż żandarmów zostało obezwładnionych i rozbrojonych.

Do zagłębienia napływają w dalszym ciągu pociągi policji i wojska. Do Lille przybyło 6 tysięcy żołnierzy z francuskiej strefy okupacyjnej w Niemczech.

ZAGŁĘBIE CARMAUX. Miasto sprawia wrażenie miejscowości w stanie oblężenia. Zebrała publiczne są zabronione. Kolejarze przystąpili do strajku solidarnościowego. Górnicy departamentu Tarn postanowili nie podejmować rozmów z prefektem, który korzystając z faktu, że delegacja strajkujących została przyjęta w prefekturze, polecił policji obsadzenie centrali elektrycznej.

GARD. Górnicy, wspomaganii przez ludność, odbili kopalnie Besseges, Molieres-Sur-Seze i Richard, rozbrajając 30 policjantów i oficera. Policjanci, uciekając, porzucili samochód i stację radiową.

Należy podkreślić, że oddział wojska, okupujący kopalnię Richard, nie stawiał strajkującym żadnego oporu, pozwalając na zajęcie szybu. Robotnicy budowlani przystąpili do strajku solidarnościowego.

W Artes zastrajkowali metalowcy.

PARYŻ PAP. — Według wiadomości, która nadeszła do Paryża w godzinach wieczornych, w zagłębieniu Firminy (departament Loary) doszło do zaostrzonej walki między strajkującymi górnikami a policją i wojskiem. W chwili, gdy górnicy wypierali policjantów z szybu Combfort, wojska kolonialne otworzyły ogień na strajkujących.

Jeden górnik został zabity, a 15 odniosło ciężkie rany. Ogółem podczas starcia w Firminy po nad 100 osób zostało rannych.

W Monceau les Mines w zagłębieniu północnym wszystkie ataki policji zostały odparte. Strajkujący wzięli do niewoli 140 żandarmów, w tym jednego pułkownika i jednego kapitana żandarmerii.

W departamencie Gard siły policyjne zostały wycofane i wszystkie kopalnie znajdują się w rękach strajkujących.

W godzinach popołudniowych zebrała się w Paryżu, pod przewodnictwem prezydenta republiki Auriola, rada ministrów, która ma podjąć ważne decyzje w związku z sytuacją strajkową.

Reforma płac nauczycielskich

WARSZAWA PAP. — W 44 numerze Dziennika Ustaw R. P. ukazał się dekret o uposażeniu nauczycieli szkół państwowych i podstawowych.

Dekret ustanawia 7 grup uposażenia: zasadnicze od 6.000 zł. w 7 gr. do 11.000 zł. w I-jej grupie. Do uposażenia zasadniczego dochodzą dodatki lokalne, funkcyjne i służbowe oraz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i za czynności dodatkowe.

Dodatki lokalne w Warszawie wynoszą od 350 do 650 zł., na Ziemiach Odzyskanych i na obszarach nadmorskich od 750 do 1.400 zł.

Dodatki funkcyjne wahają się w granicach od 1.000 do 6.000 zł. Służbowe zaś od 1.200 do 5.000 zł. miesięcznie.

Nauczyciele będą przeszerzegowani do nowych grup uposażeniowych, według następujących zasad:

Grupa 4 i 5 otrzyma grupę 1, grupa 6 — 2-gą, grupa 7 — 3-cią, grupa 8 — 4-tą, grupa 9 — 5-tą, grupa 10 — 6-tą i grupa 11 — 7-mą.

Specjalne wynagrodzenie będzie przysługiwać za nauczanie i prowadzenie zajęć wychowawczych w godzinach nadliczbowych oraz za czynności dodatkowe, jak np. sprawowanie opieki wychowawczej nad klasą, opiekowanie się pracownią, biblioteką itd.

Ponad pół miliarda zł na Wspólny Dom wpłacono do dnia 20 października rb.

WARSZAWA (PAP). — W dniu 22 bm. odbyła się w Komitecie Centralnym PPR, krajowa odprawa pełnomocników zbiórek na Wspólny Dom Zjednoczonej Partii Klasy Robotniczej — członków obu partii robotniczych PPR i PPS, na której pełnomocnicy poszczególnych województw złożyli sprawozdania z przebiegu zbiórek.

Konferencję zajął pełnomocnik KC PPR do spraw ziórek tow. Szafranski, stwierdzając,

że w okresie poprzedzającym zjednoczenie polskiej klasy robotniczej, akcja wpłat i ziórek pieniędzy powinna być bardziej intensywna i skoordynowana.

Stan ziórek na Fundusz Budowy Centralnego Domu Zjednoczonej Partii Klasy Robotniczej wyniósł w dniu 20 października rb. — 613.206.737 zł. Na sumę tę złożyły się wpłaty członków obu partii — kwitowane cegiełkami. Ziórka przeprowadzona 1-go maja w całym kraju (ponad 33 mil. zł), wpłaty instytucji oraz członków PPR, przebywających na placówkach zagranicznych.

Poszczególne województwa wpłaciły (stan na dzień 20 bm.): woj. śląsko-dąbrowskie — 90.422.066 zł, woj. wrocławskie — 58.503.991 zł, woj. poznańskie — 43.256.372 zł, woj. szczytnie — 36.830.590 zł, woj. bydgoskie — 31.069.317 zł, woj. krakowskie — 28.800.624 zł, woj. gdańskie — 21.542.715 zł, woj. łódzkie — 18.927.299 zł, woj. warszawskie — 15.647.190 zł, woj. kieleckie — 13.092.077 zł, woj. lubelskie — 12.146.205 zł, woj. olsztyńskie — 11.352.413 zł, woj. rzeszowskie — 10.831.285 zł, woj. bielskie — 6.726.454 zł.

W Warszawie zebrano — 61.792.836 zł, w Łodzi — 21.756.242 zł.

Rada Bezpieczeństwa odroczone po odczytaniu projektu „małej szóstki”

PARYŻ PAP. — Wśród niesłychanego zainteresowania i napięcia, niespotykanego na dotychczasowych posiedzeniach ONZ, rozpoczęto w piątek o godz. 16-ej posiedzenie Rady Bezpieczeństwa, poświęcone „sprawie Berlina”. Przed posiedzeniem przewodniczący rady — Bramuglia przeprowadził konferencję z delegatami trzech mocarstw zachodnich, a następnie z wiceministrem Wyszyńskim.

Miejsca przeznaczone dla delegatów państw członków Rady, dla publiczności i dziennikarzy były całkowicie wypełnione na długo przed posiedzeniem. W atmosferze najwyższego napięcia i uwagi generalny sekretarz ONZ Trygve Lie odczytał tekst projektu rezolucji, opracowany przez 6 „mniejszych” państw, wchodzących w skład Rady Bezpieczeństwa. (Tekst rezolucji podajemy na str. 2-jej naszego pisma).

Po zapoznaniu zebranych z projektem „szóstki” w sprawie rozwiązania zagadnienia berlińskiego, zabrał głos przewodniczący — Bramuglia, kreśląc w krótkim przemówieniu podbudki i dążenia, jakimi kierowali się delegaci sześciu państw w przygotowywaniu projektu rezolucji.

Następnie zostały złożone kolejno krótkie deklaracje przez delegatów Chin, Syrii, Belgii, i Kanady. Po wyczerpaniu listy mówców przewodniczący Bramuglia oświadczył, że ponieważ delegaci 5 mocarstw nie mieli czasu na zapoznanie się z warunkami i szczegółami projektu rezolucji, posiedzenie Rady Bezpieczeństwa zostaje odroczone na poniedziałek po południu.

W Bizonii — jak za Hitlera

BERLIN (PAP). — Podczas powrotu delegacji związku ofiar faszyzmu z kongresu z Eisenach do Frankfurtu, amerykańska policja graniczna na polecenie władz wojskowych zatrzymała niektórych członków delegacji i skonfiskowała znalezione przy nich „zakazaną literaturę”, do której zaliczono m. in. dzieła Turgeniewa, znanego pisarza Martina Anderse na Nexoe oraz znajdujący się w posiadaniu delegatów zbiór listów pożegnalnych, pisanych przez niemieckich antyfaszystów przed ich straceniem przez hitlerowców.

Rozkaz zaprzestania walk w Palestynie wydał rząd Izraela i rząd egipski

PARYŻ (PAP). — Mediator ONZ w konflikcie palestyńskim dr Ralph Bunche ogłosił komunikat, stwierdzający, że otrzymał depeszę od obserwatorów ONZ w Tel-Awivie i w Kairze, donoszącą, iż rząd państwa Izrael, jak i rząd egipski zastosowały się do wezwania Rady Bezpieczeństwa i wydały swym wojskom rozkaz zaprzestania ognia na obszarze Negev.

PARYŻ (PAP). — Agencja France Presse donosi z Tel-Awivu, że o godzinie 2 po południu czasu miejscowego, tj. w 2 godziny po terminie ustalonym przez mediatora ONZ — Bunche — na wszystkich odcinkach frontu na obszarze Negev panował całkowity spokój.

Walki w pustyni Negev rozpoczęły się tydzień temu, w dniu 15 października, gdy oddziały egipskie zaatakowały konwoj żydowski, zdążający z Jerozolimy do jednego z osiedli żydowskich, położonych na obszarze Negev.

Apatia wyborców amerykańskich trwoży Trumana

Amerykanie dość mają nierozsądnej polityki obecnych władców USA.
Szanse Wallace'a rosną

NOWY JORK PAP. — W amerykańskich kołach dziennikarskich podkreśla się, że mimo bliższego terminu wyborów, które mają się odbyć 2 listopada, odczuwa się wśród szerokich mas wyborczych brak zainteresowania wynikami wyborów prezydenckich w Stanach Zjednoczonych. Apatia ta wynika z przeświadczenia, iż nie ma różnicy między kandydatem republikańskim i demokratycznym. Jedynie kandydatura Wallace'a budzi nadzieje i entuzjazm tych Amerykanów, którzy pragną zmian w polityce wewnętrznej i zagranicznej Stanów Zjednoczonych.

Dzienniki amerykańskie, jak „New York Times”, który podkreśla apatię wśród wyborców amerykańskich, dochodzą do wniosku, że przynajmniej połowa uprawnionych do głosowania nie weźmie udziału w wyborach. Czasopismo „United States News and World Report” przepowiada, że na 93 miliony osób mających prawo do głosowania, weźmie udział w wyborach tylko 47 milionów.

Prasa amerykańska podkreśla, że Truman jest zaniepokojony brakiem zainteresowania społeczeństwa amerykańskiego dla wyborów prezydenta USA. Mimo, że kierownicy partii postępowej liczą się z tym, iż partia postępowca otrzyma znacznie mniej głosów, niż republikańska i demokracja, to jednak zwolennicy Wallace'a wykazują wielką energię i entuzjazm w kampanii przedwyborczej, gdyż wiedzą oni, iż pracują dla dobra pokoju i demokracji. Prasa amerykańska stwierdza zgodnie, że zebrania przedwyborcze, na których występował Wallace, ściągają znacznie większą ilość słuchaczy, niż zebrania Trumana. Na ogół panuje przekonanie, że w wyborach zwy-

cięży Dewey, ale nie znaczy to jednak, iż kandydat na prezydenta z ramienia partii republikańskiej cieszy się popularnością w społeczeństwie amerykańskim.

Według przewidywań, Dewey otrzyma nieco więcej niż 22 miliony głosów, które zdobył podczas wyborów w 1934 r. kiedy to na Roosevelta głosowało 25,5 milionów osób.

Prasa amerykańska podkreśla, że wysiłki Trumana nie polepszyły jego szanse i obóz Dewey'a pewny jest swego zwycięstwa. Mocną stroną propagandy przedwyborczej Wallace'a jest wysuwanie hasel pokojowych. Dlatego też Wallace cieszy się poparciem ruchu związkowego robotników amerykańskich oraz inteligencji postępowej.

Polak Bogdan Winiarski członkiem Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości

PARYŻ (PAP). — W piątek o godz. 10.53 rozpoczęło się kolejne posiedzenie plenarne Zgromadzenia Generalnego ONZ. Na porządku dziennym figuruje sprawa wyboru 5-ciu członków Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Wybór ten dokonywany jest jednocześnie w Radzie Bezpieczeństwa i za wybranych ostatecznie uważa się kandydatów, którzy uzyskają absolutną większość tak na Zgromadzeniu, jak i w Radzie. W wyborze bierze również udział Szwajcaria, jakkolwiek nie jest członkiem ONZ.

Sędziowie Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, na których miejsce mają wejść obecnie nowi kandydaci, pochodzą z następujących krajów: Egipt, Chiny, Kanada, Polska i Jugosławia. Zostali oni wybrani 6 lutego 1946 r.

Zgromadzenie Generalne ustaliło ważność

ich mandatów na 3 lata. Spośród 10-ciu innych sędziów, wybranych w tym samym czasie, 5-ciu ma mandat 9-cioletni i 5-ciu — sześciolletni.

W pierwszym głosowaniu zostali wybrani: Hsu-Mo (Chiny), Badawi Pasza (Egipt) i Read (Kanada). Otrzymali oni 48, 38 i 37 głosów (większość absolutna wynosi 30 głosów) oraz w Radzie Bezpieczeństwa — 10, 9 i 6 głosów (większość absolutna 6 głosów).

PARYŻ (PAP). — Sędzia Bogdan Winiarski (Polska) otrzymał 33 głosy w Zgromadzeniu i 6 głosów w Radzie Bezpieczeństwa i został wybrany na okres 3-letni. Ponieważ żaden z pozostałych kandydatów nie otrzymał wymaganej większości głosów, posiedzenie zostało odroczone. Wybory piątego sędziego Trybunału odbędą się w terminie późniejszym.

Marshallowska tandeta zalewa Włochy i pozbawia pracy robotników włoskich

RZYM PAP. — W związku z dostawami marshallowskimi amerykańskie artykuły przemysłowe, które mogą być produkowane we Włoszech, zalewają rynek a ich właściciele demontują maszyny.

Robotnicy włoscy wstępują w obronie przemysłu Włoch. Wszystkie fabryki w Parmie i Emilii zawiesiły w czwartek pracę na znak pro-

testu przeciwko projektowanemu redukcjom robotników. W fabryce Pignone koło Florencji przemysłowcy usiłowali przeprowadzić przy pomocy policji lokaut nie dopuszczając robotników do pracy. Robotnicy pozostali jednak na swych posterunkach, a 15 tys. robotników tego okręgu ogłosiło na znak solidarności półdniowy strajk.

Walka górników w Carboni na Sardynii przeciw demontowaniu warsztatów pracy, trwa w dalszym ciągu. Przeciwno demontażowi walczą również robotnicy w Terni.

Posel komunistyczny Dami przemawiając we czwartek w Izbie Posłów podczas debaty nad budżetem ministerstwa Przemysłu, wskazał na poważne konsekwencje, jakie wynikają z unieruchamiania przemysłu włoskiego. Wykazał on na podstawie statystyki, że straty przemysłu włoskiego, wywołane likwidowaniem przedsiębiorstw, wynoszą od 1946 r. 400 milionów dolarów. „Jest to kwota znacznie wyższa od sumy obiecanej nam w ramach pomocy marshallowskiej” — oświadczył poseł Dami.

Tragikomiczny epizod na posiedzeniu rady ekonomicznej Bizonii

BERLIN (PAP). — Na plenarnym posiedzeniu ekonomicznej rady Bizonii, zdarzył się tragikomiczny epizod, świadczący o tym, że antyrządziecka propaganda prowadzona obecnie w zachodnich strefach okupacyjnych Niemiec, niczym nie różni się od propagandy hitlerowskiej.

Podczas dyskusji w sprawie finansowania (zw. „mostu powietrznego”), komunistyczny delegat rady ekonomicznej Fritz Sperling oświadczył, że tzw. „problem berliński” jest jedynie

chwytym propagandowym okupacyjnych władz zachodnich i w związku z tym przytoczył cytaty, który przypisał znanemu podległaczowi wojennemu socjal-demokratce Ernestowi Reiterowi. Cytat ten zawierający wściekłą propagandę antyrządziecką, delegaci socjal-demokratyczni przywitani oklaskami, po których jednak zapanała grobowa cisza, kiedy Sperling oświadczył, że przemówienie to wygłosił nie socjal-demokrata Reiter, ale Józef Goebbels.

Projekt rezolucji „małej szóstki”

PARYŻ (PAP). — Opracowany przez sześć mniejszych państw, członków Rady Bezpieczeństwa, projekt rezolucji w sprawie Berlina brzmi następująco:

Rada Bezpieczeństwa rozważywszy uważnie szereg wypadków, które doprowadziły do obecnej poważnej sytuacji w Berlinie,

świadoma pełnej odpowiedzialności za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz działając zgodnie z art. 40 Karty Narodów Zjednoczonych,

celem zapobieżenia pogorszeniu się sytuacji w Berlinie, szczególnie poprzez przygotowanie drogi do rozwiązania tego zagadnienia

apeluje do czterech rządów, na których ciąży odpowiedzialność za sytuację w Niemczech i w Berlinie, jako mocarstwach okupacyjnych:

1) O niedopuszczenie do jakichkolwiek wypadków, które by spowodowały pogorszenie się obecnej sytuacji w Berlinie,

2) o równoczesne podjęcie, mianowicie w dniu notyfikowania tej rezolucji czterem zainteresowanym rządów, kroków, potrzebnych do wykonania punktów a) i b), które następująco brzmią:

PUNKT a) Natychmiastowe odwołanie przez wszystkie strony wszystkich ograniczeń komunikacyjnych, transportowych i handlowych pomiędzy Berlinem i zachodnimi strefami Niemiec oraz ograniczeń transportowych i handlowych do i z radzieckiej strefy okupacyjnej w Niemczech, uważając za takie ograniczenia te, które mocarstwa okupacyjne wprowadziły po dniu 31 marca 1948 r.

PUNKT b) Natychmiastowe spotkanie czterech gubernatorów wojskowych, mających na celu unifikację waluty w Berlinie w oparciu o radziecką markę okupacyjną. Cztery gubernatorzy wojskowi ustala warunki dla wprowadzenia, obiegu i dalszego użycia radzieckiej marki okupacyjnej jako jedynej waluty dla całego Berlina oraz przygotowują wycofanie marki zachodniej B. Wszystko to ma nastąpić zgodnie z warunkami ustalonymi we wspólnych instrukcjach, przekazanych czterem gubernatorom wojskowym w Berlinie, a uzgodnionych przez cztery rządy w Moskwie i wydanych w dniu 30 sierpnia 1948 r.

Zadanie to ma być wykonane pod kontrolą komisji finansowej czterech mocarstw, której organizacja, pełnomocnictwa i odpowiedzialność zostały określone w wyżej wspomnianych instrukcjach.

PUNKT c) Dzień 20 listopada 1948 r. jest datą wprowadzenia przewidzianych w ostatniej części punktu b) zarządzeń.

3) W przeciągu następujących 10 dni po wykonaniu zarządzeń przewidzianych w punkcie b) względnie w dniu uzgodnionym pomiędzy czterema rządami, należy zwmówić tokowania Rady Ministrów Spraw Zagranicznych w sprawie wszystkich istotnych zagadnień dotyczących Niemiec jako całości.

Projekt rezolucji został podpisany przez delegatów Argentyny, Belgii, Chin, Kanady, Kolumbii i Syrii.

Zgon kardynała Hlonda

WARSZAWA (PAP). — W dniu 22 października br. zmarł w szpitalu Elżbietanki w Warszawie kardynał August Hlonda.

Po operacji wyrosłka robaczkowego, którą przeszedł kardynał Hlonda 13 października wywiązało się powikłane zapalenie płuc. Pomimo nadzwyczajnej opieki lekarskiej oraz transfuzji krwi, nastąpił zgon w piątek, 22 października o godz. 10.30.

Clay wraca do Niemiec

WASZYNGTON PAP. — Generał Clay, który bawił ostatnio w Waszyngtonie, by konferować z Trumanem na temat t. zw. „mostu powietrznego” udał się w drogę powrotną do Niemiec.

Ustalanie tekstu rezolucji meksykańskiej na komisji Politycznej ONZ

PARYŻ (PAP). — W czwartek wieczorem obradowała podkomisja wyłoniona przez Komisję Polityczną ONZ dla opracowania ostatecznego tekstu rezolucji w myśl wniosku meksykańskiego. Podkomisja wybrała jednomyślnie swym przewodniczącym delegata Meksyku, a sprawozdawcą — przedstawiciela Czechosłowacji.

Przewodniczący zaproponował omówienie poprawek, wniesionych przez delegację Francji i ZSRR. Na wniosek delegata ZSRR Bogomolowa omawiano najpierw poprawkę do czwartego punktu konkluzji meksykańskiej, przedstawioną przez ZSRR. Podkomisja postanowiła jednomyślnie przyjąć czwarty punkt w redakcji zaproponowanej przez delegację radziecką. Następnie podkomisja przeszła do omawiania poprawek francuskich dotyczących pierwszych trzech punktów drugiej części projektu meksykańskiego. Delegat Francji podkreślił, że poprawki te mają charakter czysto redakcyjny i nie zmieniają istoty projektu. Delegat meksykański zgodził się z tym stanowiskiem i oświadczył, że przyjmuje poprawki

francuskie. Nikt spośród członków podkomisji nie oponował.

Ze względu na to, że do wstępnej części projektu meksykańskiego nie zgłoszono żadnych poprawek, podkomisja postanowiła uznać poprawiony w ten sposób tekst rezolucji meksykańskiej za przyjęty i przekazać go komisji politycznej.

Jerzy Korwin

Zabójstwo Waldemara Glücka

— Ale wasz szpieg jest niewątpliwie narodowym bohaterem — kończył konsul i mówił dalej ze wzrastającą werwą. — Gdzie się pan nie zwróci wszędzie panuje ta bzdurna podwójna miara rzeczy. Każdy czyn polityczny i wojskowy dla jednych jest spełnieniem obowiązku, a dla drugich przestępstwem. Pochodzę z południowej Ameryki, na terenie której toczą się nieustanne wojny domowe, bądź uparte walki między dwoma małymi, jak na tamtejsze stosunki, krajami i nigdzie tak, jak tam właśnie, nie daje się zauważyć humorystycznego dualizmu wartości moralnych w polityce i wychowaniu narodowym. Jeśli Paragwaj napadnie na Urugwaj, w oczach Paragwajczyków jest to czyn dobry, a jednocześnie w oczach Urugwajczyka niesłychanie zbrodniczy. I odwrotnie. Myśli pan, że gdzieś indziej wyrwali się już z tego schematu? Nie podobnego. A jak długo taki właśnie schemat w ocenie wartości moralnych rządzić będzie naszymi uczuciami i kierować naszymi czynami, nie ma mowy o prawdziwym pokoju i przyjaźni między narodami. Zabrać wrogowi kawał ziemi, to zasługa wobec własnego narodu, gdy inny zaś naród próbuje tego samego, to już niebywały gwałt historyczny. W życiu nad wszystkim panuje jeszcze moralność wojny, to ona wywiera właśnie decydujący wpływ na najpoważniejsze nasze poczynania.

nia. Moja działalność wypływa z tej, a nie innej rzeczywistości, jest więc najzupełniej naturalna.

Tadeusz nie mógł się zorientować, czy ma do czynienia ze zwykłym międzynarodowym aferzystą, czy istotnie Darre przy swoim szczególnym zajęciu, jakim trudnił się długie lata, wypracował sobie odrębną filozofię życia. W każdym bądź razie nie mógł przyznać mu racji, jego słowa budziły w nim gwałtowny protest, były uszczypliwe i zawierały wiele cynicznych nauk, choć nie były pozbawione głębszej znajomości życia. Czy dlatego, że jest ono niezły przyjemny, ma już takim zostać na zawsze? Darre zaliczał się do ludzi, o jakich mówił Andrzej, że są w stanie oszukać i pogniebić całe społeczeństwa, jeśli tego im właśnie potrzeba do osiągnięcia swego celu. Mogli być bezlitni.

— Wyznaje pan zasady, — parował słowami konsula inżynier — które w najwyższym stopniu są niemoralne.

Twarz Darrego nawet wtedy, gdy się wzruszał choćby gniewem, zachowywała wyraźnie kpiący wyraz. W tę nienawistną twarz pluł dalsze słowa Tadeusza. W miarę jak mówił, konsul opanowywał się coraz bardziej i stawał się odrzucał mniej przejrzyście.

— Mówi pan, że istnieje międzynarodowa potęga, dająca do panowania nad świa-

tem. Ta potęga to po prostu zwykłe sprzyśnięcie na spokój i dobrobyt małych państw i małych ludzi. Nic więcej, a to wszystko jest niesłychanie wstrętne, niemoralne i zbrodnicze. Od pewnego czasu ludzie stali się ofiarami polityków i własnych nawet przywódców. Wynalazki, których dostarcza pan swoim mocodawcom, będą służyć, na jeszcze większe spętanie i zniewolenie człowieka.

Darre był już najzupełniej sobą: uśmiechał się ironicznie, jak przedtem i patrzył w ten sposób na inżyniera, jak się patrzy słuchając szczebiotki dziecka.

— Pan przemawia językiem idealistów. Biorą oni na serio słowa, których nikt poza nimi nie ma zamiaru traktować tak samo. Jest to idiotyzm. Życie międzynarodowe opiera się na próbach podejścia przeciwnika i nawet sojusznika, a nie na próbach porozumienia. Porozumieniem i sojuszem nazywa się dotychczas prawie zawsze wymuszenie zgody na znacznie słabszym przeciwniku lub nawet współpartnere, jeśli ten przeciwnik lub współpartner nie może się dość skutecznie przed tą podejrzaną przyjaźnią obronić. Te same zasady daje się zauważyć w życiu prywatnym.

— To jest cynizm!

— Nie! — zaprzeczył energicznie konsul — Ja nie jestem cynikiem, to tylko świat jest takim niesłychanym cyrkiem i kto tylko bierze go poważnie, mocno dostaje po głowie.

— Bardzo wątpliwe!

— Nie zazdroścę losu ani pojedynczemu człowiekowi, ani narodowi, który nie zechce zrozumieć tej smutnej lekcji naszej

rzeczywistości. Wszelkie kierowanie się ziużeniami to samobójczy zamach na własną egzystencję.

Nacia rozumiała, że te wszystkie uwagi wymierzone były przede wszystkim w inżyniera. Chociaż wolałaby ich nie słyszeć, rada była jednak, że posiadały raczej charakter dyskusji. Dyskusja nie była wprawdzie przyjemna, ale dawała nadzieję, że nie przemieni się w gwałtowną sprzeczkę, a ta z kolei rzeczy w konieczność interwencji drabów, których czuła tuż za drzwiami jałdali. Stali eicho, ale od czasu do czasu było słychać jak ocierali się ubraniami o drzwi. Niewątpliwie, gdyby usłyszeli bardziej podniecone głosy, nie obszłoby się bez ich wtargnięcia do pokoju z bronią w ręku. Nienawidziła tego rodzaju widoków i do tej pory Darre bardzo starannie oszczędzał jej tej nieprzyjemności.

— Czy uważasz naprawdę, że wszystkie sprawy ludzkie powinny rządzić się zasadami moralnymi? — zapytała konsula chcąc rozmowę przechylić na rzecz Tadeusza. Zaśmiał się najpierw w odpowiedzi, a potem stwierdził:

— Między rozwojem techniki a moralnością istnieje jak dotychczas nieprzezwyciężona jeszcze sprzeczność, a panowanie nad światem daje wyłącznie postęp techniki, umożliwiając gigantyczne produkcje przemysłowe. Państwa i środowiska, które to rozumieją, rzucają się żarliwie na wszystkie wynalazki, aby uprzedzić wszelką faktyczną i rzekomą konkurencję.

— Nie tylko państwa, również jednostki, jak mogę wnioskować ze swojego smutnego doświadczenia.

D. c. n.j

Nie zapominajmy o najważniejszym

Na wszystkich dziedzinach, w organizacjach powiatowych odbywają się obecnie zebrania egzekutyw i kół partyjnych poświęcone realizacji uchwały Komitetu Centralnego Polskiej Partii Robotniczej o oczyszczeniu szeregów partyjnych z elementów obcych klasowo i przypadkowych. Kola partyjne usuwają poza ramy organizacji partyjnych szeregi ludzi obcych naszej Partii, którzy w sposób przypadkowy przedostali się do naszych szeregów. Można byłoby już wyliczyć całą listę nazwisk takich ludzi jak dyrektor na czele Zjednoczenia Przemysłu Miejscowego Prozański, przed wojną dzierżawca kilku kłn, który nie tylko nie wykonywał na powierzonych sobie placówce zadań postawionych przez Partię, ale próbował wprowadzić do Partii byłych kapitalistów, aby im ułatwić ich machinacje; jak dyrektor administracyjno-handlowy Zjednoczenia Przemysłu Kapeluszniczego, były fabrykant, jak Żółtogrodzki Józef, przed wojną aktywny endek i szereg innych.

Zebrania kół wykazują, że członkowie Partii uczą się po nowemu — o wiele czulej, o wiele ostrzej oceniać pracę organizacji partyjnych i poszczególnych członków Partii. Cały szereg braków, które jeszcze przed kilku miesiącami uchodziły uwadze towarzyszy partyjnych — dziś są dostrzegane i towarzysze z serdeczną troską o rozwój Partii starają się je usunąć, starają się dopomóc towarzyszom, którzy błądzą pozbyć się swych błędów. Bolszewicki oręż krytyki i samokrytyki wchodzi do arsenału codziennej praktycznej działalności naszych organizacji partyjnych jako najważniejsze narzędzie usprawnienia i doskonalenia pracy.

To nie są słowa. Wystarczy być na zebraniach szeregu kół fabrycznych, aby przekonać się o tym, jak wzrosła aktywność szeregowych członków Partii, z jaką pasją bronią oni czystości szeregów partyjnych, jak walczą z uchybieniami poszczególnych towarzyszy partyjnych, z jaką powagą ustosunkowują się do swoich własnych błędów.

Wzruszająca była scena, kiedy na zebraniu jednego z kół partyjnych w Państwowych Zakładach Przemysłu Bawełnianego nr 2 (dawnej Poznański), sekretarz kola wystąpił z krytyką pracy swego ojca, członka tejże organizacji partyjnej, starego Kapewowca

i zażądał udzielenia mu nagany za opuszczenie nie się w pracy partyjnej, za nieprzychylnie nie na niektóre z posiedzeń partyjnych, za niesystematyczne czytanie prasy partyjnej. Towarzysz sekretarz wypominał swemu ojcu że on, który wychował go w duchu rewolucyjnego marksizmu, w duchu przywiązania do Partii i oddania sprawie robotniczej, który dawniej świecił mu przykładem, obecnie pełniąc stanowisko majstra, nie ujawnia dostatecznej aktywności. Trzeba też było być przy samokrytyce ojca, który przyrzekł swe błędy naprawić, i który przyznał, że należy mu się nagana, aby zrozumieć, jak wiele zmieniło się i zmieniła w życiu naszych organizacji partyjnych.

Bo co jest szczególnie ważnego — organizacje partyjne nie tylko oczyszczają swe szeregi z elementów obcych i przypadkowych w toku obecnej kampanii, ale usuwają szereg niedomóg, jakie istniały w ich i życiu i pracy codziennej. Nie uczęszczanie na zebrania partyjne, nieregularne płacenie składek, nieczytanie prasy partyjnej, brak dyscypliny partyjnej wytykany jest poszczególnym towarzyszom i ci, nie w słowach już ale w czynach starają się szczerze swoje błędy naprawić. Wychodzi to rzecz prosta na zdrowie organizacji partyjnej. Możemy stwierdzić wzrost poczucia odpowiedzialności wszystkich towarzyszy za powierzoną sobie pracę. Jest to niewątpliwie poważny dorobek.

Byłoby jednak błędem nie widzieć pewnych istotnych braków w prowadzonej obecnie akcji oczyszczania szeregów partyjnych od elementów obcych. Przede wszystkim na szeregu dziedzin partyjnych towarzysze nieprawidłowo rozplanowali swoje prace i nie sięgnęli w akcji oczyszczania przede wszystkim do tych organizacji partyjnych, które są szczególnie zaśmiecone elementami obcymi i przypadkowymi, a więc do kół przy instytucjach gospodarczych różnego rodzaju, do kół terenowych i tym podobne. Fakt ten osłabia w pewnym stopniu rozmach akcji oczyszczania, zwłaszcza w najważniejszym, początkowym jej stadium. Pozwala to w pewnej mierze obcym elementom w naszej Partii zyskać na czasie i wykorzystywać ten zysk na czasie dla lepszego zamaskowania się i ukrycia się w ten sposób przed uderzeniem.

W niektórych ogniwach organizacji partyjnej towarzysze nie przejawiają jeszcze dostatecznej czujności klasowej i przejawiają liberalny stosunek do elementów obcych klasowo. Dla przykładu przytoczymy dziś fakt, że aktywny Dzielnicowy Śródmiejskiej Prawej nie potrafił jakoś dostrzec, że dotychczasowy członek Komitetu Dzielnicowego, Rozenbaum, powiązany jest z elementami kapitalistyczno-spekulacyjnymi i nie wyciągnął właściwych wniosków z tego faktu. Bywają też wypadki zbyt pochopnych decyzji, jak to było na przykład w PZPJG nr 8, gdzie usunięto z Partii czterdziestu towarzyszy robotniczych za to tylko, że nie przyszli parę razy na zebrania. Jest to oczywiście, pozycja niesłuszna, niesprawiedliwa, niezgodna z uchwałą Komitetu Centralnego i musiała też być niezwłocznie zmieniona.

Wydaje się też, że nie wszyscy towarzysze dostrzegli, że wrogie nam klasowo reakcyjne elementy próbują wykorzystać akcję oczyszczania Partii w tym celu, aby obrzucić oszczerstwami poszczególnych najołtarniejszych towarzyszy partyjnych, aby podważyć w ten sposób ich autorytet wśród bezpartyjnych, aby poderwać tu i ówdzie autorytet organizacji partyjnej. Takie oszczerze wystąpienia miały już gdzieś niedługo miejsce i też nie wszędzie zostały w sposób zdecydowany odparte.

Wydaje się nam, że trzeba, aby towarzysze zastanowili się nad wspomnianymi wyżej niedostatkami i brakami w dotychczasowej kampanii oczyszczania szeregów naszej Partii od elementów obcych klasowo i przypadkowych i niezwłocznie postarali się usunąć te braki.

Trzeba, aby każdy wniosek o usunięcie z Partii był bezstronnie rozpatrzony na egzekutywie, a potem na kole partyjnym, następnie zaś został rozważony i ostatecznie zatwierdzony przez wyższe instancje partyjne. (Komitet Miejski, Kom. Wojewódzki). **DECYZJE PODEJMOWAC NALEŻY TYLKO W WYPADKU UDOWODNIENIA WINY.**

Pamiętać także należy, że oczyszczanie szeregów partyjnych, uzdrawianie ich nie można ograniczać wyłącznie do wykluczania — w pewnych wypadkach należy stosować i inne kary statutowe. E. Uzdanski

To i owo

Apel do parafian

Co prawda ksiądz jest osobą pełnoletnią, dojrzałą, świadomą na ogół swoich czynności, jednak gdy sławetny publicysta katolicki, p. Majdański, domaga się, by mimo to ksiądz wychowywał i pouczał, powiemy, oczywiście: niechcąc, zgoda, nie mamy nic przeciwko temu. Tylko jedno musimy zgłosić zastrzeżenie: p. Majdański („Słowo Powszechne” Nr 288 — „Ksiądz wychowuje parafian”) żąda, by parafianie wrabiali osobę, jak to się mówi, duchową. A to wcale, proszę pana Majdańskiego, nie jest takie proste.

Ot, w tych dniach wyczytaliśmy np. bardzo ciekawą i pouczającą historię w „Dzienniku Ludowym”. Właśnie o księdzu, który znalazł dojście do dzisiejszego człowieka i cieszył się u niego wsparciem moralnym i „wychowawczym”. Jest to — czemu by go nie wymienić z nazwiska? — młody wikary Leopold Mosak. Udał się on bardzo parafii w Kosowie Lackim. Nie zdzierzał za śluby, chrzciny i pogrzeby, nie podlegał zupełnie z ambony, zamiast koronkowych robótek politycznych jął się zdrowej, pożytecznej pracy kulturalno-społecznej nad wiejską młodzieżą, organizując kola: dramatyczne, sportowe, PCK. „Sam prowadził — cytujemy za „Dziennikiem Ludowym” — wychowanie fizyczne w zespole, sam grywał z chłopcami w piłkę. Pomagał w urzędowaniu przedstawicieli, Pieniądze za bilety obliczał zawsze komisyjnie, z delegatami młodzieży. Poznali więc ludzie, że za „mamona” nie przepada.”

No, i cóż z tego, że ks. Mosak — jak chce p. Majdański — był „wspierany i wzmacniany” przez całą parafię? Cóż z tego, że był „dobrze wychowanym” i właściwie postępującym księdzem? Za to właśnie został odwołany z Kosowa przez... Kurię Biskupią. Kuria Biskupia bardzo nie lubi takich księży jak wikary Mosak. Przede wszystkim za nieprzestrzeganie takty kościelnej. Następnie, być może, również za właściwy (zdaniem parafian), a nie właściwy (dostojnym zdaniem Kurii) stosunek do młodzieży. Bo tak się jakoś dzieje, składa, że — jak to przypominał we wczorajszym „Głosie” B. D. — na marginesie różnych „Brzydkich spraw” — zarówno Bracia Albertyni, jak ks. Klenowski z Gliwic czy ks. Welcel, którzy z chłopcami „bawili się” w zupełnie coś innego, niż piłkę — ze stanowisk swoich przez zwierzchność kościelną bynajmniej nie byli ruszeni.

MORAL: niechcąc więc publicyści katolicki w rodzaju p. Majdańskiego, pisząc o „wychowaniu” księży — poruszają właściwą sprawę pewnych hierarchicznie wysokich czynników, które mają bądź co bądź wpływ na tychże księży... demoralizację. To jest bardziej potrzebne niż apele — do parafian. Sprawa morale duchowieństwa bynajmniej nie od parafian zależy.

E. Tam.

Wieś bułgarska przy pracy

(Od naszego specjalnego wysłannika)

Gdy tylko auto nasze zatrzymało się na skraju wsi Kruszewo — wszystko się nam od razu pomieszało. Przybyliśmy tu, by zaznajomić się z dniem dzisiejszym i dniem jutrzejszym wsi Kruszewo — wsi bułgarskiej, a zła szkła fablicy, wiszącej na ścianach wielkiego Domu Spółdzielczego, spojrzal na nas dzień wczorajszy tej wsi i dzień wczorajszy Bułgarii. Dzień wczorajszy Bułgarii — to znaczy jej walka, jej walka z reżimem faszystowskim, z okupantem hitlerowskim, jej walka o wolną Bułgarię.

„Ten kto ginie w walce o wolność ten nie umiera” — ktoś w Bułgarii nie zna tego patetycznego, a jakże prostego zarazem dwujęzycznego poety ludowego Bułgarii Christo Botiewa? I te właśnie słowa zamieszczone na tablicy przemawiają do nas 23-ma parami oczu, 23 prostymi, młodymi i starymi, chłopskimi twarzami. Czytamy podpisy pod portretami zamieszczonymi na tablicy: „Cwiakło Stojków, dowódca oddziału partyzanckiego padł 13.7. 1943 r. w okolicy Kruszewa, Piotr Naczew, sekretarz Związku Młodzieży Robotniczej w Kruszewie, umarł od rany 17.7. 1943 r. itd. Partyzanci, „jantacy” tj. tacy, którzy pomagali partyzantom i ukrywali ich w razie potrzeby, ochotnicy na froncie walki z Niemcami. Patrz na nas mądre chłopskie oczy z pomarszczoną od starości twarzą Ilij Bieleczewa i młodzieńki 17 i 19-tnie uśmiechem, przedmiot marzeń chłopstwa bułgarskiego. I nie tylko marzeń, lecz przedmiot walki.

Oświecony chłop bułgarski dawno już był świadom tego, że przy prymitywnych środkach gospodarki na swym niewielkim skrawku ziemi nie da rady. Oświecony i dojrzały politycznie chłop bułgarski widział jeszcze w okresie dyktatury faszystowskiej, że wyższe na roli potrafi tylko przy racjonalnej gospodarce. Że trzeba kopać kanały — w tym kraju częstych posuch — sztucznie je nawadniać. Że potrzebne są traktory, siewniki, żniwiarki, by unowocześnić technikę pracy rolniczej. Że trzeba, gdzie to tylko jest możliwe, przejść na gospodarkę intensywną. A tego wszystkiego chłop nie potrafił zrobić, gdy jest sam. I dlatego chłopci bułgarscy zaczęli się zresztać i pracować wspólnie.

Nie wiedzieliśmy tego, że w Bułgarii spółdzielnie rolnicze powstały jeszcze w okresie dyktatury faszystowskiej, wbrew dyktaturze faszystowskiej i w walce z dyktaturą faszystowską.

Co sądzili owi radykalni działacze chłopscy, z inicjatywy których powstawały prześladowane przez rząd i borykające się z trudnościami TKZS-y? Czy byli na tyle naiwni, że

stu — Spółdzielce gospodarstwo rolne, TKZS w Kruszewie jest młody, istnieje dopiero od sierpnia 1945 r. Ale w odległej o sto kilkaset kilometrów wsi Słatina TKZS powstał w roku 1941.

W roku 1941? — Żadaliśmy objaśnień, my nie znający, lub zbyt powierzchownie znający nową historię Bułgarii — przybyłe z zaprzyjaźnionej Polski. Nie wiedzieliśmy bowiem, że spółdzielczość rolnicza ma w Bułgarii tradycję, że stanowiła rzeczywistość, jak to napisane jest w owym nekrologu rocznicowym, przedmiot marzeń chłopstwa bułgarskiego. I nie tylko marzeń, lecz przedmiot walki.

Oświecony chłop bułgarski dawno już był świadom tego, że przy prymitywnych środkach gospodarki na swym niewielkim skrawku ziemi nie da rady. Oświecony i dojrzały politycznie chłop bułgarski widział jeszcze w okresie dyktatury faszystowskiej, że wyższe na roli potrafi tylko przy racjonalnej gospodarce. Że trzeba kopać kanały — w tym kraju częstych posuch — sztucznie je nawadniać. Że potrzebne są traktory, siewniki, żniwiarki, by unowocześnić technikę pracy rolniczej. Że trzeba, gdzie to tylko jest możliwe, przejść na gospodarkę intensywną. A tego wszystkiego chłop nie potrafił zrobić, gdy jest sam. I dlatego chłopci bułgarscy zaczęli się zresztać i pracować wspólnie.

Nie wiedzieliśmy tego, że w Bułgarii spółdzielnie rolnicze powstały jeszcze w okresie dyktatury faszystowskiej, wbrew dyktaturze faszystowskiej i w walce z dyktaturą faszystowską.

Co sądzili owi radykalni działacze chłopscy, z inicjatywy których powstawały prześladowane przez rząd i borykające się z trudnościami TKZS-y? Czy byli na tyle naiwni, że

oczekiwali od ówczesnej spółdzielczości radykalnego rozwiązania sprawy wiejskiej w Bułgarii? — Nie, bynajmniej. — Nasza ówczesna walka o spółdzielczość była czymś w rodzaju waki kasy robotniczej o reformy społeczne — informują słańscy TKZS-owcy. Jak każdy wygrany strajk ekonomiczny powodował pewną, acz niewielką poprawę bytu klasy robotniczej, tak każda zdobyta przez nas pozycja w walce o spółdzielczość poprawiała nasz byt: po pierwszym roku wspólnej pracy mieliśmy już wzrost naszych plonów o 20-30 procent. Ale nie to było najważniejsze. Ważniejsze było to, że walka o utrzymanie spółdzielni miała cechy akcji politycznej, cechy walki o obalenie władzy kapitalistów i obzarników, posiadała cechy walki o obalenie dyktatury faszystowskiej.

Czy nie ma w tym przesady? — pytamy sami siebie. Nie, nie ma. Przekonywuje nas o tym historia choćby owego TKZS-u (spółdzielni rolniczej) w Słatinie. Na początku, tj. w roku 1941 przystąpiło do niej 150 gospodarzy mało i średniorolnych. Ale w tymże roku 1941 został zesłany do obozu koncentracyjnego Boczo Iljew, gospodarz ze wsi Słatina inicjator i twórca TKZS-u, obecnie — jego honorowy przewodniczący, poseł do parlamentu i dyrektor Centrali Związków Spółdzielczych. Zesłany — za co? — Za to właśnie, że był inicjatorem i twórcą TKZS-u. Za to, że ówczesna rewolucyjna i świadoma swoich celów spółdzielczość rolnicza godziła w ustrój — wytwarzała zorganizowaną klasę biednego chłopstwa. I został zesłany po to, by bez jego autorytetu i talentu organizacyjnego spółdzielnia rozpadła się.

Spółdzielnia nie rozpadła się. Nie było ani jednego członka, który by wyraził chęć wystąpienia.

— Czy to nie przypomina wam mocej klasowej solidarności robotników, którzy postanawiają dalej strajkować po aresztowaniu ich przywódcy? — pyta tow. Żelezko Żelezkow, dyrektor TKZS-u w Słatinie.

Ponieważ nie pomogło zesłanie Boczo Iljewa — w roku 1943 z polecenia rządu zesłano do obozu jeszcze 41 członków TKZS-u. Ale TKZS wytrwał. Pozostali spółdzielcy pracowali tym intensywniej — by móc wyżyć siebie i rodziny swoich zesłanych towarzyszy.

Ani faszystowskie powstanie 9 września 1944 r., obalenie dyktatury i powstanie rządu demokratycznego stworzyło nowe perspektywy przed spółdzielnią w Słatinie i przed pozostałymi powstałymi w walce z faszyzmem spółdzielniami rolniczymi. I przed całą wsią bułgarską. A. Perłowski

Przodownicy PZPB Nr 17

Dlaczego tkalnica nie wykonuje planu?

W dziesiątym etapie indywidualnego współzawodnictwa pracy w PZPB nr. 17 odznaczono nagrodami 30 osób.

W zakładach tych większość robotników za trudnością jest w tkalnici. Nic więc dziwnego, że lwia część nagród przypada na tkaczkę.

W oddziale pierwszym w wyniku analizy pracy poszczególnych pracownic przyznano 3 komplety nagród. Pierwsze nagrody otrzymały Józefa Różga, Maria Dudek i Józefa Bartniak. Drugie miejsca zdobyły: Wiktoria Lelkwin, Stanisława Fortuna i Wiktoria Rzepkowska, a trzecie: Stefania Fogiel, Janina Włochyńska i Helena Król.

W oddziale drugim tkalnici przyznano również trzy komplety nagród. Nagrody pierwsze otrzymali: Antoni Bilifski, Aniela Banaszkiwicz i Eugeniusz Malinowski, a drugie: Bronisław Milczarek, Stefania Kowalczyk i Maria Drożdżewska. Pozostałe nagrody otrzymały Maria Winowicz i Maria Marciniak. Trzeci nagrodę otrzymał Kazimierz Różewski.

Wśród przadek pierwsze miejsca zdobyły: Genowefa Smulik i Bronisława Wójt, a dalsze Maria Łucwik, Helena Kwaśniewska, Helena Wróbel i Weronika Iwanek.

We współzawodnictwie wrzeczniarek zwycięstwo odniosły: Bronisława Piechowicz, Franciszka Koziół oraz Władysława Jagiello.

W dziesiątym etapie współzawodnictwa w PZPB nr. 17 brał również udział majstrowie tkaczy. W tej kategorii pierwsze miejsce zdobył Józef Górski, a dalsze Józef Gulaj i Zygmunt Wąsowski.

Wysiłek przodowników pracy sprawił, że przedziałnie PZPB nr. 17 wypełniły w tym czasie plan z niewielką nawet nadwyżką.

Natomiast w tkalnici plan, podobnie jak w poprzednich miesiącach, pozostał niewykonany, nie bacząc na ofiarny trud najbardziej produkcyjnej części załogi.

Zbadaniem przyczyn systematycznego niewykonania planu w tkalnici winien się zająć w końcu CZPW i Związki Zawodowe.

Przewyciężenie błędów źródłem naszej siły

Na ostatniej ogólnokrajowej naradzie aktywu gospodarczego tow. Minc — zgodnie z uchwałami Plenum KC — wskazał drogę i metody przewyciężania naszych chorób i błędów, dotychczas popełnianych.

Drogą tą jest krytyka i samokrytyka, której poddajemy naszą działalność na przestrzeni pierwszego okresu czasu.

Wskazania te dotyczą wszystkich członków naszej Partii, a więc i my, aktywi partyjni, pracujący w przemyśle włókienniczym, a w szczególności kierownictwo Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego, powinniśmy pod tym kątem rozpatrzyć swą dotychczasową działalność, poddać ją krytyce i przeprowadzić samokrytykę.

Musimy tu ujawnić nasze błędy i niedociągnięcia, abyśmy w roku 1949 mieli nakreślone główne kierunki naszej pracy.

Jakie były błędy kierownictwa Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego, a więc i mojej?

Brak kolegalności

Jednym z zasadniczych braków kierownictwa Centralnego Zarządu była niedostateczna kolegalność w pracy Generalnej Dyrekcji, polegająca na nieumiejętności łączenia pracy zespołowej z zasadą jednoosobowego kierownictwa.

Błąd ten polegał na niedostatecznie ostrym rozgraniczeniu drobnych spraw operacyjnych, gdzie wystarczy i gdzie potrzebna jest tylko jednoosobowa szybka decyzja, od spraw zasadniczych, gdzie decyzja powinna zapadać po przedyskutowaniu i po wszechstronnym zorientowaniu wszystkich członków kierowniczego zespołu.

W samym Centralnym Zarządzie niedostateczna kolegalność w pracy kierownictwa powodowała brak koordynacji działalności poszczególnych resortów i poszczególnych Wydziałów.

Oderwanie się od mas

Drugim zasadniczym błędem było oderwanie się kierownictwa Centralnego Zarządu i jego aparatu od mas robotniczych. Wyrzuciło się to w tym, że nie było zorganizowanego kontaktu z załogami fabrycznymi.

Anty Generalny Dyrektor, anty kierownictwo Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego, anty naczelniczy Wydziałów nie uczęszczali systematycznie i regularnie na narady wytwórcze na fabrykach, nie brali udziału w posiedzeniach fabrycznych kół partyjnych, nie kontaktowali się bezpośrednio z Radami Zakładowymi.

Wiadomość z fabryk dochodziły do kierownictwa Centralnego Zarządu w formie jałowych papierków i mało mówiących statystyk, albo ustnie przez filtr hierarchii urzędniczej, na którym osiadały wszystkie codzienne bolączki i potrzeby klasy robotniczej, jak np.: zły stan fabryk, prymitywne urządzenia higieniczne, brak opieki nad przodownikami, nieistnienie im niezbędnych organizacyjnych i technicznych warunków pracy itp.

Błędy we współpracy Centralnego Zarządu z Centralą Tekstylną

Powstał niewłaściwy, bo biurokratyczny, formalny i konserwatywny wzajemny stosunek pomiędzy Centralnym Zarządem a Centralą Tekstylną. Kierownictwo Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego nie doceniało i nie zawsze chciało zrozumieć rolę Centrali Tekstylnej w usprawnieniu asortymentu i podniesieniu jakości naszej produkcji.

Z chwilą oddzielenia Centrali Tekstylnej stosunek kierownictwa Centralnego Zarządu do niej można określić jako stosunek formalny, biurokratyczny, konserwatywny.

Współpraca z Centralą Tekstylną nie poszła po linii rzeczowej. Z drugiej strony stosunek w Centrali Tekstylnej do przemysłu włókienniczego, a więc i do Centralnego Zarządu, oparty był na pewnych antagonizmach, niewłaściwych w stosunkach między dwiema państwowymi organizacjami.

Przy usuwaniu tych antagonizmów nie powinien wchodzić w grę „prestiz” obu organizacji, gdyż ostatecznym kryterium powinno być usprawnienie produkcji i usprawnienie obsługi konsumenta — szeroki zreszt pracujących. A tymczasem w tej dziedzinie kierownictwo C.Z.P.W.I. popełniło nie jeden błąd. Jakość naszych wyrobów w ostatnim okresie wykazuje tendencje w kierunku pogarszania się.

Walka o nowe desenie, o nowe, modne artykuły, walka o markę fabryczną jest przez nas prowadzona zbyt ospale i mało energicznie, a w fabrykach ta walka o wprowadzenie na rynek nowości prawie zupełnie zamarła.

Wskutek błędnego stosunku kierownictwa Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego do Centrali Tekstylnej najbardziej ucierpiał przemysł konfekcyjny, co też musimy zapisać na konto naszych błędów.

Zaniedbania w akcji socjalnej

Następnym błędem kierownictwa Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego i moim własnym jest zaniedbanie akcji socjalnej. Dotychczasową naszą pracę na odcinku socjalnym należy określić jako pracę bezplanową, pracę bez jasnego widzenia jej perspek-

Z przemówienia generalnego dyrektora C.Z.P.W.I., tow. Wendego na krajowej naradzie aktywu włókienniczego w Łodzi

tyw, pracę biurokratyczną — nie uwzględniającą najbardziej słusznych, często nawet zagwarantowanych umową zbiorową potrzeb klasy robotniczej.

C.Z.P.W.I. nie wie dotąd, w jakich fabrykach jakie urządzenia socjalne są zaprowadzone, nie wie, ile procent robotników korzysta z tych wszystkich urządzeń i dla tego nie dzw-

nego, że nie posiadał planu trzyletniego w tej dziedzinie, a i obecnie nie pomyślał jeszcze o planie 6-cio-letnim rozbudowy tych urządzeń.

Błąd ten musimy czym prędzej naprawić przez stworzenie wspólnie ze Związkami Zawodowymi komisji, która zbadalaby stan urządzeń socjalnych i sanitarnych w fabrykach i ustaliła niezbędne środki poprawy.

Inne nasze błędy

W dziedzinie szkolnictwa zawodowego dostrzegamy inny błąd, wynikający z braku czujności klasowej, z braku czynnej postawy w walce z wrogiem nam ideologicznie. Przy zapisywaniu uczniów na politechnikę, do liceum i „technikum”, do gimnazjów zawodowych itd. nie przestrzega się ostrego kryterium klasowego.

Skład klasowy wszystkich naszych szkół nie może nas jeszcze zadowolić: zbyt mało tam jeszcze jest przodowników pracy, robotników i dzieci robotniczych. Błędem jest również to, że w programach jeszcze zbyt mało została rozpracowana strona ideologiczna.

Polityka personalna Centralnego Zarządu Przemysłu Włókienniczego również nie jest wolna od błędów. Prawda, trzeba przyznać, że potrafiliśmy przeprowadzić upartyjnienie naszego aparatu administracyjnego, natomiast nie potrafiliśmy prowadzić konsekwentnej klasowej polityki personalnej.

Drugim błędem jest brak konsekwentnej dogłębnej polityki personalnej, która polega-

łaby na zaznajomieniu się z szerszym gronem ludzi, a przede wszystkim robotników i niższego personelu fabrycznego i systematycznego przygotowywania kandydatów do wysuwania ich na coraz wyższe stanowiska.

Trzecim błędem było to, że Wydział Personalny jak gdyby nie był zainteresowany we współzawodnictwie pracy i stał na uboczu. Dlatego Wydział Personalny nie zna naszych przodowników pracy, nie traktuje ich, jako naturalnych kandydatów do dalszego szkolenia, nie pracuje nad nimi i nie wykorzystuje tej ogromnej rezerwy naszych kadr zapasowych w swej polityce personalnej.

Dalsze błędy to niedostateczne uwzględnienie kobiet przy obsadzaniu stanowisk oraz nie zorganizowanie konkretnych form dokształcania i samokształcenia dla wysuniętych na te stanowiska. Poważnym niedociągnięciem naszej polityki personalnej był brak czujności klasowej, co spowodowało zaścimczenie naszego aparatu kierowniczego złodziejami, szkodnikami i klasowo obcym elementem.

Niebezpieczeństwo przenikania wpływów kapitalizmu

Między innymi i na tym tle powstają u nas tendencje do zraństwa się poszczególnych ogniw naszego aparatu z wrogiem klasowym. Są na to narazone przede wszystkim te odcinki, które bezpośrednio stykają się z tak zwaną inicjatywą prywatną, jak np. Centrala Zaopatrzenia Materiałowego C.Z.P.W.I., odcinek budowlany i „Textilimport”. Tu warto dorzucić, że nie zlikwidowaliśmy jeszcze szkolidwego i hańbiącego nas tzw. lewego przerobu w przemyśle dziewiarskim, a w szczególności w fabrykach pończoszniczych.

Walkę z nadużyciami, z marnotrawstwem, z nadużywaniem władzy, kradzieżami i defrau-

dacjami, z nieprzestrzeganiem obowiązujących przepisów prowadzi u nas Główny Inspektorat C.Z.P.W.I. Na ogół należy ocenić pracę Inspektoratu jako dodatnią. Popielniał jednak również błędy, do których należy zaliczyć zbyt formalny i biurokratyczny sposób przeprowadzania kontroli, co rzecz prosta, nie ułatwia walki z biurokratyzmem w fabrykach, oraz nie dostateczne skoordynowanie działalności kontrolnej z pracami innych Wydziałów C.Z.P.W.I.

Stąd chaotyczność, brak metody i zbyt duża biurokracja przy kontrolach na fabrykach, a ocena działalności zakładów i jego kierownictwa w wyniku kontroli bardzo często bywa przypadkowa, jednostronna i wycinkowa.

O nowy stosunek do współzawodnictwa pracy

Niewłaściwy jest jeszcze nasz stosunek do współzawodnictwa pracy, niedostatecznie bowiem jeszcze uswiadomiliśmy sobie fakt, że współzawodnictwo pracy jest jednym z przejawów tych sił rewolucyjnych, które dopiero w Polsce Ludowej zostały wyzwolone.

Jeszcze zbyt formalnie, zbyt wąsko, zbyt biurokratycznie rozpatrujemy współzawodnictwo pracy.

Rozpatrujemy przeważnie — i na tym może polega nasz główny błąd — tylko z punktu widzenia produkcyjnego, tylko z punktu widzenia wydajności pracy, a zapominamy o tym, że socjalistyczne współzawodnictwo pracy polega na nowym ustosunkowaniu się do samej pracy, polega na wyzwoleniu inicjatywy mas, polega na ich czynnym udziale w organizacji samej produkcji, w organizacji życia zakładowego, i że zwiększona wydajność jest tylko wynikiem tej nowej postawy. Współzawodnictwo socjalistyczne jest wynikiem wyzwolenia sił rewolucyjnych proletariatu i powinno być świadomą formą budowy socjalizmu, powinno być czynnikiem, który rewolucjonizuje stosunki w produkcji, i który ostatecznie zrewolucjonizuje i samą produkcję.

Często robotnicy czekają na to, żeby nasza obsługa techniczna stworzyła warunki, umożliwiające im obsługę większej ilości maszyn.

Niech nasi technicy, dyrektorzy produkcji dobrze zastanowią się nad tym zjawiskiem. Czy kto kiedykolwiek słyszał, aby w ustroju

Zadania Technologiczne

Musimy szczególnie ostro zwalczać wpływy obecnej propagandy, która nieraz — w szczególności wśród bezpartyjnego, a czasem nawet partyjnego kierowniczego personelu technicznego — znajduje posuch i głos, że obniżenie jakości produkcji jest skutkiem współzawodnictwa i ruchu wielowarszłatowego.

Nasi towarzysze technicy powinni to zwalczać nie tylko słowem, ale konkretnymi czynami.

Należy więc przystąpić natychmiast do pracy nad ustaleniem procesów technologicznych we wszystkich naszych fabrykach tak, aby prace te zakończyć 1-go maja 1949 r.

Bo jeżeli opracowaliśmy dla naszych wyrobów „warunki techniczne”, które odegrały i

kapitalistycznym robotnik sam domagał się zwiększenia ilości obsługiwanych maszyn? A u nas zjawisko to jest faktem.

Świadczy to o głębokich przemianach, które dokonały się w świadomości klasy robotniczej i które są wynikiem współzawodnictwa pracy.

Robotnik rewolucjonizuje więc stosunki w produkcji i czy nie wstyd nam tu wszystkim, w szczególności naszemu personelowi technicznemu, że wleczeni się w ogonie tego postępu technicznego, którego inicjatorem jest klasa robotnicza?

Czy nie wstyd nam, że dotychczas nie wyszliśmy na spotkanie rewolucyjnym tendencjom z dołu z konkretnymi planami technicznymi, które by przyspieszyły i rozszerzyły bazę działania tych sił rewolucyjnych? Czy nie czas skończyć z rutyną i konserwatyzmem technicznym, jaki panuje w naszych fabrykach?

Musimy natychmiast w ciągu 6-tu do 8-miu tygodni stworzyć w ramach malej racjonalizacji plan modernizacji parku maszynowego na rok 1949, przewidujący zaopatrzenie krosien w aparaty lamelkowe, wprowadzenie szpilek wężkowych, remont i uruchomienie urządzeń klimatycznych, zaprowadzenie pneumatyki, wprowadzenie transportu pneumatycznego, wprowadzenie agregatów na wykończalniach itp. W planie tym powinno być także przewidziane zastawienie maszyn.

nadal będą odgrywać olbrzymią rolę w walce o jakość produkcji i które określają, jak powinien ostatecznie wyglądać nasz produkt, to ustalony proces technologiczny powinien określać, w jaki sposób należy w naszych warunkach technicznych produkować dobry towar.

Reżim technologiczny powinien być znany każdemu majstrówi i każdemu robotnikowi.

W ten sposób powstanie kontrola mas nad procesem technologicznym, wszyscy będą wiedzieli skąd powstają braki, a tym samym uniknie się tych braków.

Niedostatecznie rozwija się praca nad tłumaczeniem i przyswajaniem polskiemu fachowcowi fundamentalnych dzieł radzieckich z dziedziny technologii przemysłu włókienniczego.

Praca Dyrekcji Branżowych

Przechodzę do oceny pracy naszych dyrekcji branżowych. Najważniejszym błędem jest tu brak decyzji albo raczej bojaźń przed podejmowaniem decyzji w wielu sprawach oraz brak szerszego poglądu na sprawę, a w szczególności na rozwój własnej branży. W wyniku tych dwóch zasadniczych braków czę-

sto słyszy się ze strony dyrekcji narzekania na brak samodzielności.

Źródłem tych narzekań jest — moim zdaniem — brak inicjatywy i to właśnie w sprawach branżowych, gdzie nikt nie ogranicza przecież samodzielności dyrekcji. Brak tej inicjatywy powoduje, że praca dyrekcji branżo-

wych sprowadza się często do wykonywania zarządzeń Centralnego Zarządu.

Z drugiej strony muszą jednak przyznać, że Centralny Zarząd nie zawsze zapraszał dyrekcje branżowe do opracowania poszczególnych zadań, a jeżeli zapraszał je do tych prac, to traktował dyrekcje branżowe często jako konsultantów, a nie jako gospodarzy na swoim odcinku.

Jednakże u samych podstaw wszystkich słabych stron pracy dyrekcji branżowych leży brak dostatecznie ścisłego kontaktu z partią i ze Związkami Zawodowymi. Taki stan rzeczy w dyrekcyjach branżowych niewątpliwie w dużej mierze oddziałuje na zakłady pracy. W wielu zakładach pracy współpraca pomiędzy dyrekcją, kołem partyjnym i Radą Zakładową nie odbywa się jeszcze na właściwej płaszczyźnie.

Diagnoza to pierwszy krok do wyleczenia

Na wylczyłem tu — ma się rozumieć — wszystkich błędów i niedociągnięć w pracy przemysłu włókienniczego. Staralem się wyjawiać błędy najważniejsze, zasadnicze, mające swe źródło w tych czterech chorobach, o których mówił tow. Minc w swoim referacie. Czy potrafimy te wszystkie błędy, o których mówiłem, i o których może nie mówiłem, a które towarzysze podczas dyskusji uzupełnią, szybko naprawić?

Nie ulega wątpliwości, że tak.

Bo najważniejszą rzeczą przy każdej chorobie, jest postawienie prawidłowej diagnozy, która by określiła chorobę.

Najważniejszą rzeczą jest znaleźć i zrozumieć błędy i w tym pomógł nam partia i pomógł nam tow. Minc w swoim referacie. Jeżeli błędy te znajdziemy i zrozumimy je, to mamy wszelkie środki ku temu, ażeby je przewyciężyć.

Znajomość naszych braków źródłem siły

Nie chciałbym jednak, ażebyśmy chociażby na jedną chwilę, pomimo tych wszystkich błędów, zapomnieli o tym, że mamy przecież wielkie osiągnięcia. Osiągnięcia tak wielkie, że nie zawsze nawet zdawaliśmy sobie z tego sprawę, co z kolei może nawet stać się źródłem innego błędu: niedoceniań naszych własnych sił.

A przecież wykonanie planu trzyletniego przemysłu włókienniczego, pomimo krakania reakcji krajowej i zagranicznej, przy odpowiednich naszych wysiłkach jest prawie że zapewnione.

W naszym przemyśle plan tegoroczny — wg. cen z roku 1937 — za 8 miesięcy wykonano wszystkie branże, a przemysł włókienniczy jako całość wykonał go w 110 procentach.

Nasza produkcja tkanin bawełnianych w miesiącu sierpniu 1948 r. wzrosła w porównaniu z sierpniem 1947 r. o 32 proc., tkanin wełnianych o 33 proc., tkanin lnianych o 35 proc., tkanin jedwabnych o 54 proc.

Jest to tempo nieznanne dla krajów kapitalistycznych. Mogą nam powiedzieć, że rozpoczęliśmy nasz rachunek od niskich liczb produkcyjnych powojennych.

Ale tak nie jest, bo już w roku 1948 produkujemy na głowę ludności: tkanin bawełnianych o 69 proc., tkanin wełnianych o 48 proc., tkanin lnianych o 183 proc., a tkanin jedwabnych o 105 proc. więcej, niż w roku 1937.

Ale nie tylko na głowę ludności produkujemy więcej, ale i w liczbach absolutnych przeciętna nasza produkcja miesięczna w roku 1948 przewyższała przeciętną miesięczną produkcję z roku 1937.

Co nam pomogło do osiągnięcia takich wyników?

Współzawodnictwo pracy wyłoniło w naszym przemyśle przeszło 11.000 przodowników, i dzięki temu osiągnęliśmy tempo znacznie szybsze, aniżeli przysłowiowe już tempo amerykańskie.

A nie jest to przecież kres naszych osiągnięć. Liczby orientacyjne planu 6-cio letniego wróżą nam dalszy — 2—3-krotny wzrost produkcji przemysłu włókienniczego.

Uruchamialiśmy przemysł, organizowaliśmy produkcję i odbudowywaliśmy zniszczone zakłady, projektujemy nowe. Ta praca nie jest łatwa. Taką pracę wielu ludzi robiło przed nami.

Należy sobie jednak uprzytomnić, że budujemy nie tylko przemysł, że budujemy częścią ustroju socjalistycznego.

Należy sobie uprzytomnić, że organizujemy nie tylko produkcję, ale że wprowadzamy do naszego przemysłu stosunki produkcyjne socjalistyczne. Tak zrozumiałe zadania nakładają na nas może jeszcze większe obowiązki i ciężary, ale jednocześnie możemy z nich czerpać nowe siły, nowy zapal i nową energię, bo budujemy socjalizm.

Akademia

z okazji 30-lecia Komsomołu

Zarząd Łódzki ZMP zawiadamia, że Akademia z okazji 30-lecia Komsomołu odbędzie się w niedzielę, 24 bm. o godz. 9 rano w sali kina „Bałtyk”. Zaproszenia wydają Zarządy Dzielnicowe.

Dachy na pierwszym planie

Remonty jesienne domów w pełnym toku

Niech Komitety Domowe dokonują napraw we własnym zakresie

W ostatnich dniach w Łodzi rozpoczęła się wzmożona akcja remontów jesiennych przeprowadzanych przez Zarząd Nieruchomości, który otrzymał na ten cel kredyty od Rady Państwa.

Aby naocześnie przekonać się jak prowadzi się roboty udajemy się na ich miejsce, Zaczynamy od śródmieścia.

„Jesteśmy na posesji przy ul. Nawrot 2. Naprawia się tu dachy i rynny.

Posesja wymaga jeszcze innych robót. Objasnia nas o tym dozorczy.

— Mamy poważne kłopoty z ubikacjami i pralnią. Z ubikacji tylko jedna jest czynna — inne są zepsute i dosłownie trzeba stać nierzaz w kolejkę, aby się tam dostać. W pralni znowu brakuje okien. W lecie było jeszcze pół biedy, ale w zimie nie będzie gdzie prać.

Remont naturalnie jest konieczny, ale nie można go zaraz przeprowadzić, gdyż takie prace można wykonać w późniejszym terminie. Na razie najbardziej palącą jest sprawa dachów. Dopiero kiedy zabezpieczy się mieszkania, aby w czasie słońca jesiennych lokatorów nie lało się na głowy, można będzie pomyśleć i o innych naprawach.

W chwili obecnej przeszło w 200-tu domach naprawia się dachy, kominy i rynny.

Dużo roboty ma tu Nadzwyczajna Komisja do czuwania nad właściwym wykorzystaniem funduszy samorządowych, przy znanych przez Radę Państwa na remonty mieszkań robotniczych. Komisja czuwa nie tylko nad tym, aby fundusze były właściwie wykorzystane — dogląda również robót, okazuje się bowiem, że różni prywatni przedsiębiorcy nie wywiązują się jak należy z przyjętych zobowiązań.

Niektórzy wykonują roboty solidnie, są

jednakże i tacy, którzy na remontach chcą liby zrobić w nieuczciwy sposób majątek.

Należy w tym miejscu zaapelować do komitetów domowych, by w dobrze zrozumianym własnym interesie doglądały robót, przeprowadzanych na ich posesjach. Komitety domowe powinny także zorganizować we własnym zakresie drobniejsze remonty. Te 145 milionów bowiem, jakie przyznano Łodzi, są mimo wszystko sumą nie wystarczającą w stosunku do potrzeb naszego miasta.

Nadzwyczajna Komisja przy Zarządzie Nieruchomości dostarczy wszelkich potrzebnych do napraw materiałów, jak smoły, papy, lepiku, desek i t. p. Chodzi tylko o to, aby ludzie wreszcie zrozumieli, że jeśli coś jest państwowe, to nie znaczy, że można to zaniedbywać i dewastować, a pamiętać o tym, że domy, w których się mieszka, dają schronienie wszystkim mieszkańcom i wszyscy winni dbać o zachowanie ich w stanie używalności.

Czytelnicy piszą

Manifestacje serdecznej łączności klasy robotniczej i wojska

W PZPB nr. 9 odbyła się uroczysta akademii, poświęcona 5-tej rocznicy bitwy pod Lenino i wręczenie przez załogę proporcja jednostce Wojska Polskiego. Akademii zagaił przewodniczący Rady Zakładowej, tow. Szymczak. W prezydium zasiadli przedstawiciele Jednostki Wojskowej, załogi, dyrekcji i obu partii robotniczych oraz przewodnicy pracy.

Po przemówieniach przedstawicieli Wojska, oraz Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, tow. Szymczak scharakteryzował stosunek armii do klasy robotniczej w Polsce przed wrześniowej i teraz.

— „Dziś — mówił tow. Szymczak — w tym dniu 5-tej rocznicy walki pod Lenino i z 6-tą rocznicą stracenia 30-ciu bojowników PPR w Warszawie, przyjm obywatelu majorze ten skromny proporzec, ufundowany przez załogę pracowników PZPB nr. 9. Proporzec ten niech

będzie symbolem przyjaźni, jaka istnieje między robotnikami a żołnierzem. Przyjaźń ta i szczerze nasze serca niech będą dla was i dla nas bodźcem do dalszej walki o wolność czio wiska i Polskę Socjalistyczną”.

„Po przyjęciu proporcja ob. major w krótkich żołnierskich słowach złożył serdeczne podziękowanie za tak piękny dar i zaznaczył, że dzień ten będzie pamiętnym dla jednostki i żołnierzy.

— „Tak, jak wy pracujecie na swoich odcinkach pracy zawodowej, tak i my będziemy stać na straży granic Polski Ludowej i jej suwerenności. Niech żyje klasa robotnicza! Niech żyje załoga PZPB nr. 9!”.

Następnie odbyła się część artystyczna, w której udział brali żołnierze oraz zespół świątlicowy.

Pracownik PZPB nr. 9.

Radość dziatwy — spokój matek

Dzieci w przedszkolu PZPB Nr 2

— Ile chorągiewek trzymam w ręce? — pyta uśmiechnięta dziewczyna.
— Jedną! — odpowiada chór dziecięcych głosików.
— A teraz?
— Trzy!
— Bardzo dobrze. Niech tu przyjdzie Kryśka i weźmie trzy chorągiewki. Tylko licz głośno. Kryśku, i pokazuj dzieciom.
Kryśka podchodzi i licząc na głos: raz, dwa, trzy — bierze trzy chorągiewki i po-

kazuje siedzącym wokół długiego stołu malcom.

W drugim pokoju znów inna scena. Tu dzieci uczą się rozpoznawać kolory. Opiekunka trzyma pęk wielobarwnych chorągiewek i kolejno przywołuje dzieci.

— Aniu wybierz sobie chorągiewkę czerwoną. — Ania podchodzi i wybiera.

— A teraz pokaż dzieciom. Patrzcie dzieci to jest kolor czerwony, czy wszystkie znacie ten kolor?

— Wszystkie!
— A kto nie zna?
— Czesio! — odpowiada jakaś dziewczynka.

— No więc chodź, Czesiu, i wybierz chorągiewkę czerwoną.

Chłopiec podchodzi i po długim namyśle wybiera żółtą chorągiewkę. Dzieci się śmieją jednak upominane przez nauczycielkę wnet milkną. Ta tłumaczy cierpliwie malcowi, która chorągiewka jest czerwona.

— A teraz wybierz niebieską. — Tym razem chłopiec wybiera dobrze. W dwóch następnych pokojach dzieci bawią się w „kocutka” i w „pociąg”. Na zabawie, połączo-

W tę i z powrotem

Nie „słowem” a czynem

Z okazji zorganizowanego przez Caritas „Tygodnia Miłosierdzia” publicysta „Słowa Powszechnego” p. Majdański w artykule „Zdrowie w domu” nawołuje gromko do odbudowy Warszawy, do wznoszenia w szczególności licznych, nowych mieszkań.

Hm, hm, jak to powiedział pewien wielki poeta? „W słowach tylko chęć widziemy, działaniu potęgę”. Otóż stwierdzić musimy, że prasa klerykałna, której p. Majdański jest przedstawicielem, lansuje akcje zbiorcze na cele odbudowy świątyni, kupna nowych dzwonów itp., o akcji natomiast na cele budowy i odbudowy domów mieszkalnych — raczej ani mru, mru. Ciekawe, co o tym sądzą klepsko mieszkający lub co gorzej — bezdomni czytelnicy pism katolickich?

Plac uprzejmości

— Kolega będzie łaskaw!

— Nie, to kolega był pierwszy!

— Nie podobnego: ja przed kolegą nie ruszę!

Podobne uprzejmości wyświadcza sobie ob. ob. motorowi tramwajów miejskich na 16dzkim pl. Wolności. W konsekwencji na placu tym tworzy się zawsze zator, który bardzo denerwuje podróżnych. Nie, wiadomo dlaczego uważają oni, że powyższe uprzejmości fatalnie się odbijają na czasie jazdy.

Ostatnie dni Wystawy Z.O.

Tania 1-dniowa wycieczka

PBP „Orbis”, w myśl hasła „Każdy Polak powinien zwiedzić WZO.” organizuje jednolite wyjazdy do Wrocławia, grupowe i indywidualne. Aby ograniczyć do minimum koszty wycieczki, PBP „Orbis” skalkulowało wycieczki w ten sposób, że nie obejmują one kosztów wyżywienia, które uczestnicy zabiorą ze sobą. W koszty wycieczki wliczone są, zwiedzanie miasta Wrocławia, jako terenu C, wejście na Wystawę i przejazd kolejowy. Grupy wycieczkowe od 25 osób, przejeżdżające na 1 dzień, będą przewożone tramwajami na Wystawę, ze zwiedzeniem po drodze miasta oraz odwołane wieczorem na dworzec. Łącznie więc z przejazdem kolejowym, wycieczkowym biletem wstępem na Wystawę, karnetem zwiedzania — koszt 1-dniowej wycieczki bez wyżywienia z Łodzi w ten sposób wyniesie będzie 923 zł.

Niedopuszczalne marnotrawstwo
Cenne materiały niszczone bez użytku

Na terenie niedawno odbudowanego Gimnazjum Energetycznego w Łodzi przy ul. Kilińskiego 172 znajdują się baraki poniemieckie. Ponieważ się wewnątrz nich nieuprzątnięty złom ze łaźni i cenne części maszyn, nadających się jeszcze do naprawy. Również na placu dookoła budynku niszczone są maszyny bez żadnego zabezpieczenia. Utrudnia to zarazem w znacznym stopniu ukończenie prac budowlanych w Gimnazjum, nie pozwala na urzędzenie boiska do ćwiczeń gimnastycznych, stwarza niebezpieczeństwo po-

żaru, ale przede wszystkim marnuje się cenny materiał, który przecież mógłby znaleźć zastosowanie w przemyśle.

Dyrekcja Gimnazjum, jak się dowiadujemy, kilkakrotnie interweniowała w tej sprawie w Okręgowym Urzędzie Likwidacyjnym — niestety bez echa.

Dlaczego OUL, który jest powołany do opieki nad mieniem poniemieckim zwleka z tak ważną sprawą, nie okazuje nawet najmniejszego zainteresowania w tej sprawie. (m).

Konferencja rejonowa nauczycielstwa łódzkiego

Wczoraj, w sali teatru „Lutnia”, odbyła się kolejna konferencja rejonowa nauczycielstwa łódzkiego, połączona z uroczystą akademią z okazji miesięca pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Konferencję zagaił ob. Trzeciak, przewodniczący Wydziału Pedagogicznego ZNP w Łodzi, który między innymi powiedział: „Pragniemy kształtować nasz stosunek do naszego potężnego sojusznika nie tylko w podniosłej atmosferze akademii, ale również poprzez możliwie dokładne i wszechstronne poznanie spraw i rzeczy Związku Radzieckiego”.

Interesujący referat polityczny p.t. „Wschód

a Zachód” wygłosił ob. Wyrzykowski.

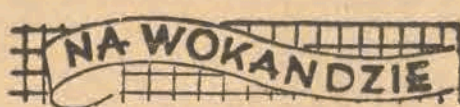
Ob. Szczepała w referacie naukowym „O walce z formalizmem w nauczaniu w pedagogice radzieckiej” powiedział, że powinniśmy w całej pełni korzystać z doświadczeń i osiągnięć naszego wschodniego sąsiada, opartych na współpracy teoretyków z praktykami i zdobytych na drodze długoletnich wysiłków setek wybitnych uczonych radzieckich.

Po dyskusji, jaka się wywiązała na temat wygłoszonych referatów, odbyła się na zakończenie akademii muzyczno-słowna część artystyczna, w której brały udział uczennice Szkoły Muzycznej i Dramatycznej w Łodzi.

Co usłyszymy przez radio

12.04 Wiadomości południowe. 12.10 Koncert solistów. 12.33 Audycja dla wsi. 12.50 PRZERWA. 14.30 (L) Z prasy. 14.35 (L) Etiudy fortepianowe. 14.50 (L) Pogadanka LRR. 15.00 (L) Komunikaty. 15.05 (L) „W świetlicy RTPD w Łodzi”. 15.20 (L) Pogadanka aktualna. 15.30 „Przygody Zuka Nosorożca”. 16.00 DZIENNIK. 16.30 „Czym jest i czego chce Związek Młodzieży Polskiej”. 16.45 Przy sobocie po robocie”. 18.00 Lekcja języka rosyjskiego”. 18.15 „W rytmie tanecnym”. 18.45 Audycja świetlicowa. 19.00 „33 Wieczór Mickiewiczowski”. 19.30 F. Szubert

— Kwartet na flet, altówkę, wiolonczelę i gitarę. 20.00 DZIENNIK. 20.45 „Mówi Wyższa Lidem Odzyskanych”. 20.50 Audycja „Wiosny Ludów”. 21.00 Koncert Krakowskiej Orkiestry PR. 21.45 „Dersu-Uzala” — fragment książki Wł. Arseniewa. 22.00 Koncert Orkiestry Tanecznej PR. 22.45 (L) Koncert życzeń (cz. I) 22.58 (L) Omów. progr. lok. na jutro. 23.00 Ostatnie wiadomości. 23.10 Muzyka Taneczna. 23.50 Program na jutro. 24.00 (L) Koncert życzeń (cz. II). 0.10 (L) Zakończenie audycji i Hymn

Dalsze rozprawy w procesie Cogle i kompanów

Czwarty dzień rozprawy przeciwko Cogliwi, upłynął na przesłuchaniu świadków obrony.

Sąd przesłuchał na wstępie inż. Mayera w charakterze świadka. Utrzymuje on, że według istniejącej instrukcji, maszyny rozebrane, mają być traktowane jako złom. Na zapytanie przewodniczącego, czy części rozrębne, wydane przez Cogle Hurtowej Zbiornicy Złomu, a przeznaczone dla prywatnej przedsiębiorni Eckersdorfa i Maciejewskiego pochodzą z figurujących w tej książce jako zdyskwalifikowane — świadek nie umiał dać odpowiedzi.

Natomiast inż. Mayer oświadczył, że z na ladowanego już samochodu zakwestionowano blachę i wałki stalowe, nadające się do przerobki dla PZPB nr 2 i rzeczy te zostały odebrane

Drugi świadek obrony — technik przedziałowy — Eugeniusz Wizner, twierdzi, że za służą Cogle jest odbudowanie parku maszyn nowego przedsiębiorni i zdołał to uczynić z części maszyn mimo, iż zostały one zdyskwalifikowane.

— Więc z wywiezionych z fabryki części maszyn — pyta prokurator — nie już nie można było zmontować? Czy to się już do niczego nie nadawało?

Świadek niewyraźnie odpowiada: na te zasadnicze pytanie.

Po przesłuchaniu radcy prawnego Michała Czynieckiego Sąd — na wniosek obrony — powołał w charakterze świadka inspektora wszystkich przedsiębiorni w Polsce inż. Witkowskiego, który zostanie w dniu dzisiejszym przesłuchany.

Głos Kobiet

Czołowym zadaniem organizacji kobiecych jest praca ideologiczna i podnoszenie świadomości politycznej wśród najszerszych mas kobiecych

Organizacje kobiece przy pracy

Wojewódzka odprawa instruktoerek i przewodniczących kół L.K.

W ubiegłym tygodniu odbyła się w Łodzi wojewódzka odprawa instruktoerek i przewodniczących kół Ligi Kobiet oraz instruktoerek Kół Gospodyń Wiejskich Związku Samopomocy Chłopskiej. Wzięły w niej liczny udział reprezentantki terenowych ogniw obu wyżej wymienionych organizacji. Obadom przewodniczyła ob. Duniakowa. Uczestniczki zebrania złożyły szczegółowe sprawozdania dotyczące całokształtu prac przeprowadzonych w terenie. Na podkreślenie zasługuje rozwijająca się współpraca między terenowymi placówkami Ligi Kobiet a Kółami Gospodyń Wiejskich. W wielu powiatach prace obu tych organizacji zacieśniają się ściśle i współdziałanie nad podniesieniem poziomu świadomości kobiet daje jak najlepsze rezultaty.

Na zebraniu wyłożono szereg referatów, dotyczących spraw organizacyjnych, bieżących planów pracy i zagadnień ideologicznych oraz przedyskutowano zagadnienia szkoleniowe i spółdzielcze. Dłuższy referat omawiający dotychczasową działalność Ligi Kobiet i zadania do realizowania na najbliższą przyszłość, wygłosiła pani, ob. Orłowska. Podkreśliła ona konieczność większego zainteresowania się poszczególnych kół Ligi Kobiet bolączkami bytowymi, które wylaniają się tak w fabrykach, jak i wśród gospodyń wiejskich — małorolnych i średniorolnych. Dotychczas wiele kół Ligi Kobiet prowadziło działalność o charakterze filantropijnym nie usiłując rozwiązywać tych zagadnień bytowych drogą właściwie prowadzonej interwencji i współdziałania z innymi organizacjami. Wiele terenowych zarządów w niedostatecznej mierze współdziała dotychczas z miejscowymi placówkami Opieki Społecznej, RTPD i innymi zainteresując wspólne planowanie niezbędnych dla danego terenu instytucji Opieki nad Matką i Dzieckiem. Referentka podkreśliła, że wobec słabej pracy, niektóre zarządy powinny zostać rozszerzone.

Wprowadzić do nich należałoby aktyw kobiecy powiązany z życiem terenu. Niemniej ważnym zagadnieniem w pracy organizacji kobiecych jest praca ideologiczna: podnoszenie świadomości politycznej wśród najszerszych mas kobiecych. Jest to zagadnienie kluczowe na obecnym etapie. Prace na tym odcinku muszą być prowadzone w znacznie intensywniejszym tempie, niż to się dzieje dotychczas.

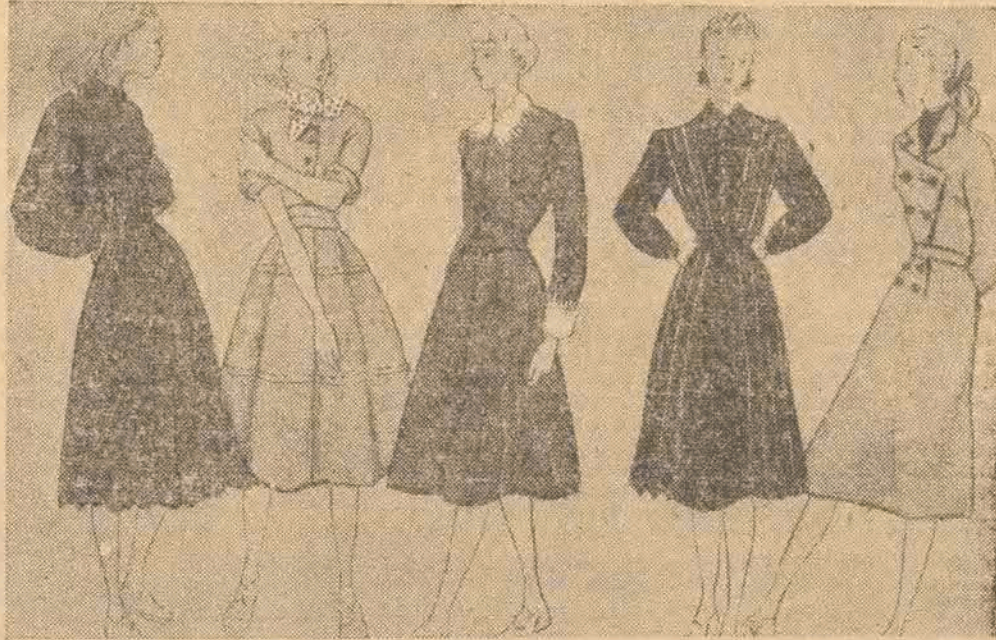
Idziemy po drodze budowy ustroju sprawiedliwości społecznej. Stojące przed nami zadania zostaną zrealizowane przy masowym udziale kobiet. Dlatego też sprawa uświadamienia mas kobiecych i zbudowania ich czynnej postawy w walce o lepsze jutro jest sprawą niezmiernie ważną. Nad wygłoszonymi referatami wywiązała się ożywiona dyskusja, w której zabierały głos liczne uczestniczki narady.

Kobiety w przemyśle czechosłowackim

Do realizacji dwuletniego planu gospodarczego w Czechosłowacji w znacznej mierze przyczyniły się kobiety. W październiku 1947 r. tworzyły kobiety w Czechach i na Morawach 28,7 proc. ogółu zatrudnionych w przemyśle, na Słowacji 20,4 proc.

Kobiet pracujących zarobkowo w Czechosłowacji jest 2.031.022 na ogólną liczbę 6.254.363, czyli że każda trzecia kobieta w Czechosłowacji pracuje zarobkowo.

Jak się UBRACĆ

Na załączonych rysunkach przedstawiamy naszym czytelnikom kilka sukienek odpowiednich dla podłotek.

Młode dziewczęta nie powinny stroju swego wzorować na ubiorach dojrzałych już kobiet. Zbyt długie suknie, skomplikowane przybrania są nieodpowiednimi dla tego wieku strojami. Dziewczęta w wieku lat 14—17 powinny nosić suknie i okrycia przykrywające kolana. Śmiesznie wygląda młoda dziewczyna w długiej, poniżej łydek opadającej sukience. To samo dotyczy przybrania sukienki młodych dziewcząt, jako jedynych przybrania mogą mieć guziki i ewentualnie

jasny kołnierzyk, rozjaśniający ciemną całość sukienki.

Bardzo odpowiednim strojem dla podłotek jest dwuczęściowy ubiór składający się z bluzki i spódniczki. Prostota ubrania młodych dziewcząt nie jest jednoznaczna z pozabawieniem tych strojów elegancji. Na sukienki nadają się: wełny i to zarówno wełny ciemne jak i jasne. Zawsze schludnie i elegancko wygląda sukienka granatowa, brązowa, szafirowa, bądź też jasno szara lub piaskowa. W tym wieku nie należy do garderoby wprowadzać tkanin kosztownych, ciężkich jedwabi, aksamitów itp. Zademonstrowane na rysunkach sukienki nadają się dla dziewcząt w wieku szkolnym. Różnorodność fasonów umożliwi wybranie odpowiedniego modelu dostosowanego do wzrostu, tuzi i ogólnej sylwetki młodej dziewczyny. Przy

wane na rysunkach sukienki nadają się dla dziewcząt w wieku szkolnym. Różnorodność fasonów umożliwi wybranie odpowiedniego modelu dostosowanego do wzrostu, tuzi i ogólnej sylwetki młodej dziewczyny. Przy

braniem zademonstrowanych sukienek są, jak widzimy, jasne kołnierzyki, barwne kołkardy i szaliczki. Na sukienkę dla podłotki spożytkować może każda matka swoje stare suknie po wprowadzeniu odpowiednich dla tego wieku adaptacji.

Będziemy rozsądne i oszczędne

Konieczność ekonomii w zużywaniu elektryczności

Ostatnio wydane zarządzenia Elektrowni Łódzkiej wprowadzają szereg ograniczeń w zużyciu prądu elektrycznego w gospodarstwach domowych. Zostały one wywołane koniecznością zachowania w okresie jesienno-zimowym, kiedy dni są krótsze, a zużycie elektryczności wzrasta, rezerw energii elektrycznej na potrzeby przemysłu. Z wprowadzonymi ograniczeniami w zużyciu prądu elektrycznego dla celów domowych muszą poważnie liczyć się gospodynie, gdyż nie przestrzeganie wyznaczonych norm elektryczności spowodować może wydatne podniesienie kosztów oświetlenia mieszkań.

Normy oświetleniowe przewidują zużycie dla mieszkań jedno-izbowych 20 kwh miesięcznie, dla dwu-izbowych 25 kwh, dla trzy-izbowych 35 kwh dla większych mieszkań 45 kwh. Wprowadzając ograniczenia w zużyciu prądu w gospodarstwach domowych

przewidziano i to, że w rodzinach obciążonych małymi dziećmi, zużycie energii elektrycznej się zwiększa ze względu na konieczność częstego przygotowywania posiłków. Dlatego też na każde dziecko przewidziano dodatkowo 8 kwh energii elektrycznej na miesiąc.

Nie wszystkie gospodynie domów orientują się jakie ilości energii elektrycznej są zużywane w domu. Przy oświetleniu 100 watt tzn. gdy dwie żarówki o mocy 40-tu i 60 watt umieszczone w dwóch posiadanych izbach, świecą przez 4-ry godziny dziennie bez przerwy wówczas zużyjemy 12-cie kwh miesięcznie i pozostanie nam rezerwa w wysokości 13 kwh (w mieszkaniu dwu-izbowym) na żelazko elektryczne grzejnik i płytkę elektryczną.

Ażeby ilość pozostawionej do dyspozycji w gospodarstwach domowych energii elek-

trycznej nie była przekraczana co pociągnie za sobą automatycznie poważne zwiększenie rachunków za elektryczność, gdyż każda kilowatogodzina wypalona ponad normę kosztować będzie nie dwa, ale 25 zł, należy zarówno dla celów oświetleniowych, jak i dla potrzeb gospodarstwa domowego postąpić oszczędnie elektrycznością. W tym celu pomyśleć by należało o wymianie silnych żarówek na słabsze, zastosowaniu do prac wymagających większego światła, lamp stojących lub nisko zawieszonych opatrzonych odpowiednim kloszem, który by światło kierował na miejsce, w którym dana praca jest wykonywana.

Przy używaniu płytki elektrycznej bądź żelazka elektrycznego nie należy niepotrzebnie czynności tych przedłużać.

Dotychczas wiele gospodyń ze względu na stosunkowo niewysokie opłaty za elektryczność w niedostatecznej mierze zwracało na to uwagę.

Należy pamiętać o tym, by niepotrzebnie nie pozostawiać zapalonych żarówek w pomieszczeniach, w których nikt nie przebywa. Wiele gospodyń dotychczas niezbyt skrupulatnie tego obowiązku przestrzegało. Ponadto w imię interesu ogółu wiele prac gospodarczych wykonywanych przy pomocy aparatów elektrycznych powinno zostać przesuniętych na godziny wieczorowe, w których przeciążenie sieci elektrycznej jest najmniejsze.

Ze względu na to, że większość używanych w gospodarstwach domowych aparatów elektrycznych zużywa dość dużo energii należałoby w okresie ograniczeń zużycia elektryczności zaniechać używania elektroluksów i innych aparatów, a nawet zastąpić żelazko elektryczne (w wypadkach kiedy będziemy miały do czynienia z prasowaniem większej ilości bielizny przychodzącej z prania) żelazkiem, grzaniem na gazie lub węglu. Jedynie przy jak najdalej posuniętej ekonomii w zużyciu elektryczności w gospodarstwie domowym unikniemy zachwiania równowagi naszych budżetów, gdyż przekroczenie przyznanego norm prądu będzie odbijać się poważnie na naszych kieszeniach.

Czy możliwy jest bezbolesny poród?

Medycyna radziecka walczy o pełną radość macierzyństwa

Czy radości macierzyństwa musi towarzyszyć koszmar bólów porodowych? W Związku Radzieckim, gdzie kobieta ciężarna otrzymuje najtroskliwszą opiekę, od wielu lat prowadzi się intensywne badania w kierunku uwieńczone już dotychczas poważnymi osiągnięciami. W dwumiesięczniku „Kobieta radziecka” znajdujemy kilka interesujących na ten temat wypowiedzi najwybitniejszych w tej dziedzinie autorytetów naukowych.

Profesor E. Kwater, dyrektor kliniki akuszerjno-ginekologicznej Moskiewskiego Instytutu Medycznego stwierdza: przed wojną nasi akuszerzy dużo i skutecznie pracowali nad zagadnieniem uniknięcia bólów porodowych. Sprawdzano działanie wszystkich znanych środków znieczulających i zaczęto stosować dla usunięcia bólów porodowych, te które przyniosą najmniej szkody matce jak i noworodkowi. Zadaniem radzieckiej nauki akuszerzy jest kontynuowanie i pogłębienie tych badań.

Profesor B. Michajłow, naczelny akuszer i ginekolog Ministerstwa Zdrowia ZSRR mówi: nawet zwykłe opatrunki przeprowadza się w wielu naszych klinikach bezbolesnie. W sali opatrunkowej podobnie jak

w sali operacyjnej nie powinno być krzyków i jęków wywołanych bólem. Dlategoż więc jeszcze niektórzy lekarze i akuszerki z obojętnością przypatrują się mękom jakie przechodzi kobieta rodząca. Czyż nie należy uwolnić jej od tych cierpień. Niektórzy fizjologowie i akuszerzy uważają, że bóle przyczyniają się do przyspieszenia porodu, gdyż w czasie ich trwania wydzielają się substancje przyspieszające przebieg porodu. Słuszność tego stanowiska nie jest bynajmniej potwierdzona naukowo. Poza tym arsenał środków leczniczych, którymi dysponuje współczesna medycyna pozwala na przyspieszenie porodu bez konieczności zachowania bólów. Jednym z najlepszych środków czyniących poród bezbolesnym jest „gaz rozweselający” (podtlenek azotu o wzrozie NaO). Musimy jak najszybciej przystąpić do produkcji aparatury koniecznej dla wytwarzania tego gazu, aby wien zaopatrzyć wszystkie domy położnicze.

Profesor Serediukow doktor nauk medycznych oświadcza: jeszcze przed 9 z górą laty w dwóch Instytutach Ochrony Macierzyństwa w Moskwie i Iwanowie stosowano u tysięcy kobiet środki usmierzające bóle po-

rodowe. Przeprowadzone przez nas obserwacje w tych klinikach obalają stare wyobrażenia o bezpośredniej zależności siły skurczów porodowych od bólu. Uczulenie na ból można oddzielić od siły skurczy mięśniowych i jak z tego wynika można śmiało przeprowadzić normalny poród bezbolesnie. Rzecz jasna, że akuszerzyne usmierzanie bólu nie jest podobne do chirurgicznego. Masowe stosowanie środków umożliwiających bezbolesny poród wymaga specjalnego przygotowania lekarza, akuszerki, pielęgniarki i sanitariuszek. Przy usmierzaniu bólów porodowych konieczna jest kontrola lekarza, zwłaszcza pediatry, który winien uczestniczyć w wyborze odpowiedniego środka znieczulającego i metod jego zastosowania. Wszystkie bowiem środki narkotyczne dostające się do krwi matki zostają przeniesione do krwi płodu.

Jak widzimy medycyna radziecka robi wszystko w tym kierunku, by umożliwić kobietom bezbolesny poród. Śladem osiągnięć naukowców i lekarzy radzieckich idą i nasze kliniki położnicze. Już i w Łodzi w klinice położniczej Czerwonego Krzyża stosowany jest przy porodach z najlepszym skutkiem „gaz rozweselający”

Kronika m. Kutna

KOMU WINSZUJEMY

Niedziela, dnia 24 października 1948 r.
Dziś: Marcina

WAŻNIEJSZE TELEFONY

Pow. Kom. M. O. — 22
Miejski Posterunek M. O. — 33
Starostwo Powiatowe — 31
Pow. Zakł. Ubezpiecz. Wzajemn. ul. Narutowicza nr 20 — tel. 108
Urząd Zdrowia — 91
Komunalna Kasa Oszczędności — 43
Polski Czerwony Krzyż (PCK) — 89
Szpital Powiatowy — 20
Ubezpieczalnia Społeczna — 34
Pogotowie Sanitarne PCK — 90
Prezydium Pow. Rady Narod. — 102
Zarząd Miasta Kutna — 30
Straż Pożarna — 41
Pow. Zakład Elektryczny — 32
Urząd Repatriacyjny — 86
Apteka „Pod Orłem” — 106
Walentia Apteka Nr tel. 7.
Chacłńska, Apteka Nr tel. 52.

Ogłoszenia drobne

ZGUBIONO dowód klaczy karej z czólką na czole, pętliny białe — lat 12 — nazwisko Woźniak Stanisław zam. wieś Wały, pow. Kutno. 235-k

ZGUBIONO dowód osobisty i kartę rejestracyjną RKU-Kutno na nazwisko Paził Władysława, zam. wieś Odolinek pow. Kutno 236k

ZGUBIONO książeczkę wojskową, wydaną przez RKU-Bolesławice, zaświadczenie na medale na nazwisko Masalski Stanisław, zam. Kutno. 237-k

Rola spółdzielczości w zaopatrzeniu miast w artykuły pierwszej potrzeby

Dnia 20 bm. odbyła się we Wrocławiu konferencja kierowników większych spółdzielni powszechnych, przedstawicieli „Społem”, Polskich Zakładów Żywnościowych, Centrali Rolniczej „Samopomoc Chłopska”, związków zawodowych i partii politycznych. Na konferencji

omówiono udział spółdzielczości w zaopatrzeniu mieszkańców miast w artykuły pierwszej potrzeby.

Obecny na konferencji dyr. Wydziału Instrukcyjno-Rewizyjnego CSS „Społem” ob. Brym przedstawił zebrany aktualne zadania

spółdzielczości, związane ze zniesieniem przez Państwo reglamentacji niektórych artykułów pierwszej potrzeby.

Główną uwagę poświęcili uczestnicy konferencji sprawom dystrybucji właściwego przechowywania w składach spółdzielczych rezerw zboża i maki. Przedstawiciele wielu ośrodków spółdzielczych omówili na konferencji potrzeby i bolączki swoich placówek oraz projekty ich usunięcia.

M. inn. wskazano na konieczność zwiększenia liczby piekarń spółdzielczych i rozprowadzania nabiału w sposób zabezpieczający interesy mas pracujących. Konferencja nakreśliła plan pracy spółdzielni, mający na celu zwiększenie udziału aparatu spółdzielczego w zaopatrzeniu ludności oraz stworzenie poprzez sprawna dystrybucję dostatecznych rezerw artykułów pierwszej potrzeby.

Łowicz

Polskie pomarańcze i cytryny na wystawie owoców i warzyw

W Łowiczu odbyła się doroczna wystawa owoców, na której m.in. znalazły się pomarańcze i cytryny, wyhodowane w majątku państwowym „Nieborów” oraz jabłka — olbrzymy o wadze

ok. jednego kilograma każde.

Wystawiono pozatem 60 odmian jabłek. Powszechną uwagę zwracały owoce, wyhodowane według słynnej metody Miczurina z ZSRR.

Bogacz wiejski skazany za wroga propagandy

Wojskowy Sąd Rejonowy we Wrocławiu na sesji wyjazdowej we wsi Uniekosz powiat Lubań rozpatrzył sprawę bogacza wiejskiego Władysława Okonia oskarżonego o uprawianie wrogiej propagandy, skierowanej przeciwko ludowemu ustrojowi Państwa Polskiego.

Osk. Okoń b. legionista Piłsudskiego był kolejno członkiem POW, BBWR i OZN-u. W 1945 r., po wyzwoleniu kraju Okoń otrzymał młyn i gospodarstwo rolne we wsi Uniekosz.

Akt oskarżenia zarzucał Okoniowi świadome rozpowszechnianie fałszywych wiadomości, skierowanych prze-

ciwko ustrojowi państwa, polityce rządu i sojuszowi ze Związkiem Radzieckim. M.in. oskarżony rozpowszechniał oszczercze insynuacje jakoby władze w województwie kieleckim wprowadzały przemocą kolchozy na wsi zaś 200 sprzeciwiających się temu chłopów kieleckich zostało zamordowanych.

Na rozprawę powołano 5 świadków.

W toku przewodu sądowego Wojskowy Sąd Rejonowy uznał winę oskarżonego oszczercy za całkowicie udowodnioną i skazał Okonia na 12 lat więzienia.

Organizacja szkolnictwa artystycznego

Na miejsce istniejących dotychczas przy Min. Kultury i Sztuki dwóch Komisji Programowych dla szkolnictwa muzycznego i szkolnictwa plastycznego, Minister Kultury i Sztuki powołał z dniem 1 października rb. jedną wspólną komisję p. n. Komisja Ustrojowo-Programowa dla Szkolnictwa Artystycznego. Komisja ta dzieli się na podkomisje: Muzyczną, Plastyczną i Teatralno-Choreograficzną,

każda z podkomisji posiada poszczególne sekcje.

Na przewodniczącego Komisji powołany został w. dyr. Departamentu Szkolnictwa Artystycznego Józef Swałów, na zastępcę przewodniczącego — nacz. mgr. K. Dziudusko.

W tych dniach odbyło się w Ministerstwie Kultury i Sztuki pod przewodnictwem W. Ministra W. Sokorskiego pierwsze posiedzenie nowopowołanej Komisji.

Radziecka Kronika kulturalna

Winnickie obwodowe muzeum historyczno-krajoznawcze na Ukrainie zbierało się o dokumenty uotyczące bitwy pod Cuszima. Dokumentów tych dostarczył 65-letni kolchoźnik Porfiry Diergaczow, uczestnik bitwy pod Cuszimą, jedyny spośród trzech marynarzy, którzy uratowali się z zatopionego pancernika „Nawarin”.

Kompozytorzy autonomicznej Republiki Buriat-Mongolskiej napisali ostatnio szereg utworów, które zwróciły uwagę krytyki radzieckiej. Na scenie teatru operowego w stolicy Republiki Ulan-Ude wystawiono operę kompozytora Knippa „Nad Bajkałem”, osnutą na tle powieści pisarza miejscowego Cydynjapowa. Tematem opery jest przyjaźń narodów buriat-mongolskiego i rosyjskiego. Ten sam teatr operowy przygotowuje premię opery kompozytora Riazowa — „Medeg”.

Pod opieką komitetu ochrony zabytków historycznych i kulturalnych w ZSRR znajduje się przeszło 16 tys. obiektów o wielkim znaczeniu historycznym i kulturalnym. Komitet troszczy się nie tylko o zachowanie tych obiektów w należyłym stanie, lecz również odbudowuje i restauruje obiekty zniszczone w czasie ostatniej wojny. W jednym tylko roku ubiegłym na ten cel wydano 147 milionów rubli. Kosztem tych sum odbudowano przeszło 900 zabytków historycznych na Ukrainie, w Gruzji i Federacji Rosyjskiej.

Uczni radzieccy ukończyli ostatnio szereg prac z zakresu filozofii i literatury zachodnio-europejskiej. W tych dniach ukazał się zbiór prac uczonych leningradzkich o Wolterze. Członek Akademii Nauk ZSRR Aleksiejew, w artykule wstępnym, zatytułowanym „Wolter i kultura rosyjska w wieku XVIII” omawia stosunek wielkiego Francuza do najważniejszych zjawisk życia kulturalnego ówczesnej Rosji. W przygotowaniu znajdują się zbiory prac badawczych uczonych leningradzkich o Cervantesie i Balzaku. Prowadzone są także badania nad twórczością Waltera Scotta. Instytut Literatury Akademii Nauk ZSRR opracował nową „Historię literatury hiszpańskiej”. Dobiaża końca praca nad „Historią literatury włoskiej”.

Rośnie sieć burs dla niezamożnej młodzieży

W tych dniach obradował w Łodzi Zjazd kierowników burs TBS województwa łódzkiego. Obradom przewodnił Kierownik Okręgu Łódzkiego TBS ob. Łatkowski.

W Zjeździe wzięło udział 20 osób; reprezentowane były prawie wszystkie bursy TBS w Okręgu.

Wygłoszono następujące referaty: „Rola i znaczenie burs społecznych TBS w budowie życia demokratycznego w Polsce” i „Organizacja pracy wychowawczej w bursach”.

Jak wynika ze sprawozdań kierowników burs — w 21 bursach TBS w województwie łódzkim znajduje pomieszczenie i opiekę 1360 młodzieży. Większość wśród bursantów stanowi młodzież chłopska, pochodzenia biednego a odznaczająca się zdolnościami i zamiłowaniami do nauki. Młodzież ta wyrwana ze środowiska rodzinnego wymaga szczególnej opieki, gdyż często musi się borykać w mieście z ogromnymi trudnościami i zamiast się uczyć marnuje i traci swe zdrowie w walce o zabezpieczenie bytu.

Zjazd wysunął hasła: objąć opieką największą ilość młodzieży oraz szczególnego zaopiekowania się sierotami i biedotą wiejską.

W bursach TBS znajduje się około 50 pełnych sierot i 200 półsierot ze środowiska robotniczego i chłopskiego.

Pozostała młodzież to w 80 procentach synowie chłopów małorolnych i robotników. Znajdują oni pomieszczenie w bursach dzięki pomocy stypendialnej, którą organizują samorządy powiatowe i gminne, organizacje społecz-

no-oświatowe itp.

Poważną pomoc stypendialną udziela Państwo zasilając fundusze burs za pośrednictwem Kuratorów Okr. Szkolnych dodatkami na dożywienie w wysokości zł 2400 mies. na wychowankę i 1000 zł mies. dla pozostałych. Tym sposobem bursy TBS mogą dać utrzymanie swym wychowankom za 2 lub 3 tysiące zł miesięcznie, zwalniając poważną część młodzieży od opłat przez udzielenie jej stypendiów.

Całe społeczeństwo winno brać masowo udział w pracach TBS tworząc skłódkę członkowską fundusze na stypendia.

TBS opracowało szeroki plan rozbudo-

wy burs. Obecnie urządzono bursę w Przedborzu. Projektuje się urządzenie bursy w Brzezcinach, Opocznie, Bełchatowie. Kończą się remonty w Wieluniu i Tomaszowie Maz. Umożliwi to podnieście liczby wychowanków burs do 1700—1800 osób.

Zjazd przyjął do realizacji następujące wnioski: 1) bursy TBS należy otoczyć opieką całego społeczeństwa przez powołanie Rad Opiekuńczych, 2) szerszą opieką otoczyć młodzież najbiedniejszą i sieroty, przez wyszukiwanie tej młodzieży i udzielanie jej stypendiów, 3) ożywić działalność Kół ZMP w bursach i podnieść ciężką fizyczną młodzieży.

Leśmierz przystąpił do kampanii cukrowej

Załoga cukrowni — rozpoczęła współzawodnictwo pracy

W tych dniach cukrownia w Leśmierzu rozpoczęła kampanię przerobu buraków. Z zakontraktowanego zbioru 420 tysięcy kwintali buraków zostanie wyprodukowane 6 mil. kg. cukru.

Według planu cukrownia ma przerabiać 8200 kwintali na dobę, załoga jednak obiecuje, że przerobi 9000 kwintali — tak aby zakończyć kampanię w ciągu 45 dni.

Buraki dla Leśmierz dostarczane są z powiatów tureckiego i łowickiego własną kolejką, o długości torów ponad 120 kilometrów.

W pełni sezonu cukrownia Leśmierz

zatrudnia około tysiąca ludzi, skierowanych tutaj przez Urząd Zatrudnienia z Łęczycy i Ozorkowa. Załoga Leśmierz wierzy, że w wysiłku pracy podjętym przez cukrownię w Polsce zajmie zaszczytne miejsce. Przystąpiła do pracy pod hasłem: „większy przerób”, „większa premia”, „większy honor”.

Cukrownia została wyremontowana i przygotowana do wysiłku. Pomieszczenia są przestronne i świadczą o trosce administracji i załogi o higieniczne warunki pracy. Działa stały punkt sanitarny wykwalifikowanymi pielęgniarkami. W budynku położonym w pięk-

nym parku, należącym do fabryki, zorganizowana została świetlica, przy Domu Ludowym istnieje szkoła, biblioteka i czytelnia. Cukrownia posiada własną orkiestrę, straż pożarną, oraz koło teatralne, które w najbliższą niedzielę odegra w Łęczycy sztukę ludową. Dochód z tej imprezy przeznaczony jest na budowę Domu dla Dzieci po Poległych Młocianach województwa łódzkiego.

Jesteśmy przekonani, że załoga leśmierska wypełni swoje przyrzeczenia i plany produkcji wykona w zamierzonym czasie.

TEATR

Państwowy Teatr Wojska Polskiego
w Łodzi, ul. Jaracza 27.
Dziś o godzinie 19.15 „Igraszki z diabeł”.

Państwowy Teatr Powszechny
ul. 11-go Listopada 21 — tel. 150-36
Dziś o godzinie 19.15 „Nadzieja”
Teatr Kameralny Domu Żołnierza
ul. Daszyńskiego 34
Ostatnie dni punktualnie o godz. 19.15 sztuka C. de Peyret-Chapuis „Nieboszczyk pan Pic”.

TEATR „SYRENA” Traugutta 1
Dziś o godz. 19.30 „PANI PREZESOWA”

Teatr Komedi Muzycznej „LUTNIA”
Piotrkowska 243

Dziś o godzinie 19.15 „Piękna Helena”
opera komiczna w 3-ach aktach (5 odsłonach) muzyka J. Offenbacha. Udział bierze 60 osób Chór, balet, statyści, orkiestra.

Teatr „OSA” Zachodnia 43, tel. 140-09
Codziennie o 19.30, w niedziele i święta o 16 i 19.30 komedia muzyczna R. Stolza pt. „Pepina”.

CYRK Nr 2, Pl. Niepodległości
Nowy atrakcyjny program w dni powszednie godz. 19.30, sobota godz. 15.30 19.30, niedziela godz. 12.00, 15.30 i 19.30:

KINA

ADRIA — „Kopciuszek”
godz. 16, 18, 20, w niedz. 14
film dozwolony dla młodzieży

BAŁTYK — „Naręczona z Turkmenii”
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14.30
film dozwolony dla młodzieży.

BAJKA — „Wyspa skarbów”
godz. 18, 20, w niedz. 16
film dozwolony dla młodzieży

GDYNIA — „Program aktualności kraj. i zagran. Nr 35”
godz. 11, 12, 13, 16, 17, 18, 19, 20, 21.

HEL (dla młodzieży) — „Kopciuszek”
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14.30
program na dwa dni 23 — 24

POLONIA — „Iwan Groźny”
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony od lat 16

PRZEDWIOSNIE — „Panna bez posagu”
godz. 18, 20, w niedz. 16
film dozwolony od lat 18

ROBOTNIK — „Noc grudniowa”
godz. 16.30, 18.30, 20.30 w niedz. 14.30.
film dozwolony od lat 14

REKORD — „Wielki przełom”
godz. 18, 20.30, w niedz. 15.30
film dozwolony dla młodzieży

MUZA — „Tajemnica wywiadu”
godz. 18, 20 w niedz. 16
film niedozwolony dla młodzieży

ROMA — „Kurhan Małachowski”
godz. 18 i 20, w niedz. 16
film dozwolony dla młodzieży

STYLOWY — „Ostatni mohikanin”
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14.30.
film dozwolony dla młodzieży

SWIT — „Ludzie bez skrzydeł”
godz. 18, 20, w niedz. 16
film dozwolony dla młodzieży

TECZA — „Przecucie”
godz. 15.30, 18, 20.30, w niedz. 13
film dozwolony dla młodzieży

TATRY — „Kwiat Miłości”
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dozwolony dla młodzieży

WISŁA — „Naręczona z Turkmenii”
godz. 17, 19, 21, w niedz. 15
film dla młodzieży dozwolony

WŁOKNIARZ — „Na morskim szlaku”
godz. 16.30, 18.30, 20.30, w niedz. 14:30
film dozwolony dla młodzieży

WOLNOŚĆ — „Iwan Groźny”
godz. 16, 18, 20, w niedz. 14
film dozwolony od lat 16

ZACHĘTA — „Marsylianka”
godz. 18.30, 20.30, w niedz. 16.30
film dozwolony dla młodzieży

KOMUNIKAT

Zarząd Związku Zaw. Prac. Sam. Teryt. i Inst. Użył. Publ. w Polsce — Oddział I w Łodzi zawiadamia, że w dniu 23 października br. o godz. 18-ej w lokalu związkowym ul. Wólczańska 5 wygłosi odczyt (dla wszystkich) pt. „Rozwój socjalizmu od utopii do nauki” Stefan Szymczak — inspektor szkolny.

Po odczycie koncert. Wstęp bezpłatny.

W dniu 24 października br. o godz. 10-ej w lokalu związkowym ul. Wólczańska 5, odbędzie się zebranie pracowników Wydziału Opieki Społecznej, na którym wygłosi odczyt pt. „Od miłosierdzia do racjonalnej opieki społecznej” — mgr. A. Postołow — Nacz. Wydz. Opieki Społ.

W Tow. Przyrodników

W najbliższą niedzielę, dnia 24 października br. od godz. 10.30 rano w Auli Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Łódzkiego przy ul. Lindleya 3, III piętro, odbędzie się posiedzenie naukowe Polskiego Tow. Przyrodniczego im Kopernika — Oddział w Łodzi. Na posiedzeniu tym prof. dr Eugeniusz SKORKO wygłosi odczyt na temat: „Wpływ nauki o promieniotwórczości na rozwój fizyki”

SPORT & SPORT & SPORT

Liga, boks i pływanie

Z kalendarzyka jutrzejszych imprez sportowych w Łodzi

Po dłuższej przerwie hazardziści spotkać piłkarskich o mistrzostwo Ligi będą znów świadkami zmagania o punkty. Tym razem w Łodzi zobaczymy Cracovię, która zmierzy się z LKS-em. Obecnie goście są na czole tabeli i dzieli ich 4 punkty od następnej drużyny. Faktem jednak jest że Cracovia znajduje się w niezbyt dobrej formie. Niewątpliwie będzie chciała na trudnym terenie łódzkim uzyskać dalsze dwa punkty, zapewniając sobie w ten sposób na dłuższy okres prowadzenie w tabelce. Z drugiej strony LKS znajdzie się w takiej sytuacji, że każdy punkt zdobyty jest niezmiernie cenny. Jak z te-

go wynika, zawody niedzielne zapowiadają się interesująco, życzeniem jest też wszystkim, aby prowadzone były w atmosferze sportowej.

Drugi zespół łódzki, Widzew udaje się do Tarnowia, z którą wygrał w pierwszej rundzie u siebie 4:3. Czy uda się łódzianom powtórzyć wynik poprzedni, okaże najbliższa przyszłość. Znaczący wypada, że zarówno Tarnovia jak i Widzew są stuprocentowymi outsiderami.

O KAŻDY PUNKT TOCZYĆ SIĘ BĘDZIE WALKA.

Dzisiaj rozpoczyna się druga runda spotkań o drużynowe mistrzostwo w boksie okręgu łódz-

kiego. Zryw tym razem będzie miał lekką przewagę z Bawelna, którą powinna wysoko pokonać. Bardzo interesujące zapowiada się mecz Włókniarza z LKS-em. Ten ostatni będzie chciał zrewanżować się za klęskę, poniesioną w pierwszej kolejce spotkań. Czy mu się to uda będzie zależało od składu przeciwnika. Jedno jest pewne, że walka będzie zacięta w każdej wadze. Trudno jest wyłonić faworyta z tego meczu, jednak więcej szans posiada Włókniarz.

„MOKRE DERBY” NA BASENIE YMCA.

W niedzielę na pływalni YMCA odbędą się derby lokalne najlepszych zespołów pływackich Łodzi Filmowca i YMCA. Wystąpią najlepsi zawodnicy tych drużyn. Program przewiduje biegi, sztafety, zawody juniorów oraz pokazy humorystyczne. Niewątpliwie basen YMCA zapelni się miłośnikami pływania.

Mistrz Łodzi YMCA wystawia skład następujący: Nastałek, Sobczakówna, Szczepaniakówna, Woźniakówna, Dobiechówna, Wiewczorkowska, Sikieta, Świętochowski, Mackiewicz, Pytel, Cwierczakiewicz, Miksa, Niedzielski, Skupiański.

Filmowiec: Boniecki, Dobrowolski, Jera, Jaworski, Sobczak, Stanowski, Domański, Pławik, i Sierpiński.

Uwaga, piłkarze Gwardii!

W nadchodzącą niedzielę, dnia 24 bm. sekcja piłkarska KS „Gwardia” rozpoczyna mistrzostwa B klasy LOZPN. Pierwszym przeciwnikiem Gwardii będzie DKS Aleksandrów, zawody odbędą się w Aleksandrowie.

W związku z powyższym wyznacza się składy drużyn na niedzielne spotkanie. Pierwsza drużyna: Warzyński, Piątek, Grzybowski, Wieloch, Szymczak, Jezierski, Mańkowski, Rudnicki, Pod-

siński, Goszeczko, Adameczyk, Matusiak Blaszczyk.

Skład drugiej drużyny: Promiński, Petrak, Duchnik, Zbiorezyk, Rozpiórski, Kowalski, Kochaniak, Lesiak, Mielczarek, Dworniczak, Kęsy, Różycki.

Zbiórka zawodników w niedzielę dnia 24 bm. o godz. 11.30 w Komendzie M. O. m. Łodzi, skąd nastąpi wyjazd do Aleksandrowa. Obecność i punktualność obowiązkowa.

Dział oficjalny ŁOZB

Komunikat Zarządu Nr 7

1. Zgodnie z poleceniem Wojewódzkiego Urzędu Kultury Fizycznej wzywa się kluby do nadesłania sprawozdań z przeprowadzonych zbiorów i ofiar „Na odbudowę stolicy”. Prosimy o podanie sum uzyskanych z opodatkowania wpływu brutto w wysokości 2 proc. oraz ofiar jednor-

zowych. Dane powyższe musimy zakomunikować Wojewódzkiemu Urzędowi KF.

2. Uchwałą Zarządu z dnia 13 bm. ukarano zawodnika Marcinkowskiego Józefa — 6-ciootygo dniową dyskwalifikacją za pchylenie się od reprezentowania barw Okręgu w dniu 10 bm. w za-

wodach z reprezentacją Okręgu Poznańskiego. Początek kary 13.10 br.

Motywacja: zgodnie z komunikatem Zarządu Nr 3 pkt. 3 (27.8. rb.), w wypadkach ewentualnych niedomagań zawodników miarodajnych będzie świadectwo naszego lekarza związkowego obywat. dra Moskwy W. Oznacza to, że każde zaświadczenie innego lekarza winno być przedłożone w zasadzie osobiście do akceptacji wyżej wymienionemu lekarzowi przy badaniu lekarskim, które ma miejsce przed zawodami. Zarząd stwierdza, że zarówno kierownik sekcji pięściarskiej LKS-u jak i zawodnik Marcinkowski zostali przez kpt. zw. powiadomieni o konieczności zgłoszenia się w dniu 10.10 o godz. 9 rano do badania lekarskiego.

Obowiązek powyższy nie został dopełniony. Zarząd Okręgu powziął powyższą uchwałę, mając na względzie wyeliminowanie wypadków świadomego nchylenia się od obowiązku reprezentowania barw naszego okręgu, które to wypadki niejednolotnie miały miejsce i spotykały się z surową krytyką opinii sportowej.

3. Uchwałą Zarządu z dnia 20 bm. skreślono z listy członków następujące kluby: Związkowy Klub Sportowy „Odzież”, Łódź, Włókienniczy Związkowy Klub Sportowy „PKS”, Pabianice, Robotniczy Klub Sportowy „TUR”, Łódź.

Kluby powyższe wezwane zostały listami poleconymi do wyrażenia na piśmie lub ustnie przy czyny całkowitego niewykazywania zainteresowania pięściarstwem. Na listy powyższe nie otrzymaliśmy odpowiedzi.

Za Zarząd:
(-) Dąbrowski Józef

Co z tego wyniknie

LKS odwołuje się do PZB

Łódzki Okręgowy Związek Bokserski zawiązał na okres 6 tygodni pięściarza LKS-u Marcinkowskiego za nieusprawiedliwioną nieobecność na meczu Poznań — Łódź.

Marcinkowski wbrew zarządzeniu LOZB, że wszelkie zaświadczenia lekarskie powinny być wystawiane przez lekarza LOZB, przedstawił do świadczenia wystawione przez poradnię sportowo-lekarską, które nie zostało przez LOZB honorowane.

Jak się dowiadujemy, LKS złożył w tej sprawie odwołanie do PZB w Warszawie.

Dzisiejsze imprezy

Kalendarzyk sportowy na sobotę przedstawia się następująco:

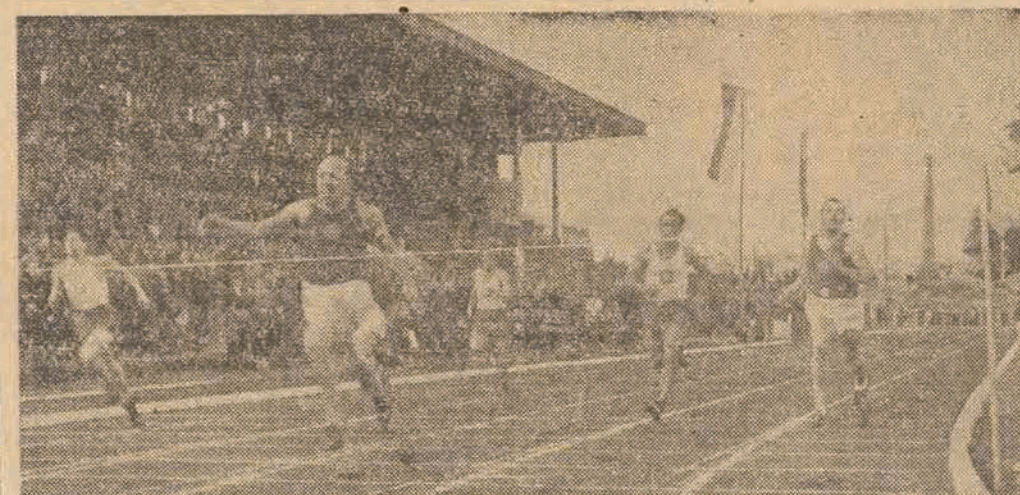
SOBOTA:
Boks: godz. 19-ta hala Wimy, zawody o drużynowe mistrzostwo: Zryw — Bawelna.

Piłka ręczna: Sala YMCA, godz. 18.30 zawody siatkówki systemem trójkowym o puchar śp. Zaleskiego.

Piłka nożna: na boiskach łódzkich o godz. 15-ej rozegrane zostaną zawody o mistrzostwo klasy C okręgu łódzkiego.

Odpowiedzi Redakcji

„Ciekawej Harcerce” i „Miłośniczo kolarstwa” — Mistrzostwa Polski w kolarstwie w tym roku zdobyli: w wyścigu na przelaz Czyż (Łódź), w wyścigu szosowym płaskim Pietraszewski L. (Łódź). W wyścigu górskim Kapiak (Warszawa), w wyścigu sprinterskim (wyścig krótki na torze) Kupezak (Kraków), w wyścigu długodystansowym na torze Bek J. (Łódź). W tym roku wyścigów na torze już nie będzie.
20-01979

Dośkonali sprinter radziecki Karakulow wygrywa bieg na 200 m w Warszawie.

Bez Bobuli, lecz z Gędkiem przyjeżdża „Cracovia” do Łodzi

Leader tabeli ligowej, „Cracovia” rozegra pierwszy mecz mistrzowski po blisko miesięcznej przerwie na obym boisku, „Cracovia” wyjeżdża do Łodzi na mecz z LKS-em bez Bobuli, ale z Gędkiem, który podda się operacji do-

piero po zakończeniu rozgrywek. W ataku miejsce Bobuli zajmie nowopozyskany Kolasa, a w trójce środkowej grać będą: B-cia Różankowscy i Radoń — na prawym skrzydle zaś Szoliga.

Skład pięściarzy czeskich na mecz z Polską w Poznaniu

WARSZAWA (obst. wł.) Czechosłowacki Związek Bokserski nadesłał do PZB skład drużyny reprezentacyjnej Czechosłowacji, która 7 listopada br. rozegra spotkanie z reprezentacją Polski w Poznaniu. Drużyna czeska w kolejności wag zestawiona

została następująco: Majdloch, Muzlay, Matejczik, Petrina, Torma, Prihoda, Rademacher, Livansky.

Kierownikiem drużyny będzie Vondraska, sekundantem trener Herget. Ponadto z drużyną przyjeżdżają sędziowie: ringowy Valecky i punktowy Blazko.

Wszyscy jedziemy do Pabianic na zakończenie sezonu kolarskiego

Zarząd Łódzkiego Okręgowego Związku Kolarskiego podaje do wiadomości, że w ramach uroczystości zamknięcia sezonu kolarskiego odbędą się dwa wyścigi szosowe: na dystansie 50 km o Mistrzostwo Okręgu dla posiadaczy kart wyścigowych, oraz na dystansie 25 km dla stowarzyszonych i niestowarzyszonych posiadaczy ro-

werów turystycznych.

Start i meta tych wyścigów przy Parku Wolności w Pabianicach o godz. 11-ej. Opłata startowa w obydwóch wyścigach zł 50.— od zawodnika.

Zwycięzcom wyścigu dla niestowarzyszonych, nagrody wręczone będą na mecie.

Dzień głuchoniemych

W dniach 23—26.X. odbywają się coroczne „Dni głuchoniemych”. W związku z tym szkoła dla głuchoniemych w Łodzi, mieszcząca się przy ul. Sienkiewicza 35, umożliwi w sobotę 23.X. i w poniedziałek 25.X., społeczeństwu, w dziedzinie interesującym się życiem i sprawami głuchoniemych, wzięcie udziału w zajęciach szkolnych, traktowanych, jako lekcje okazowe. Szkoła dla głuchoniemych w Łodzi znajduje się pod opieką Towarzystwa Opieki nad Głu-

choniemymi. Towarzystwo to, obejmujące zasięgiem całe województwo, zajmuje się warsztatami szkolnymi, krawieckim, szewskim i stolarskim; organizuje kolonie letnie dla dzieci głuchoniemych. Fundusze Towarzystwa pochodzą z drobnych składek członkowskich. Czy przyczyniłeś się do ulżenia dolci tych dzieci? Czy należysz do Towarzystwa? Zapisz się do sekretariatu Towarzystwa przy szkole głuchoniemych, Sienkiewicza 35, w poniedziałki, środy i piątki o godz. 17—20